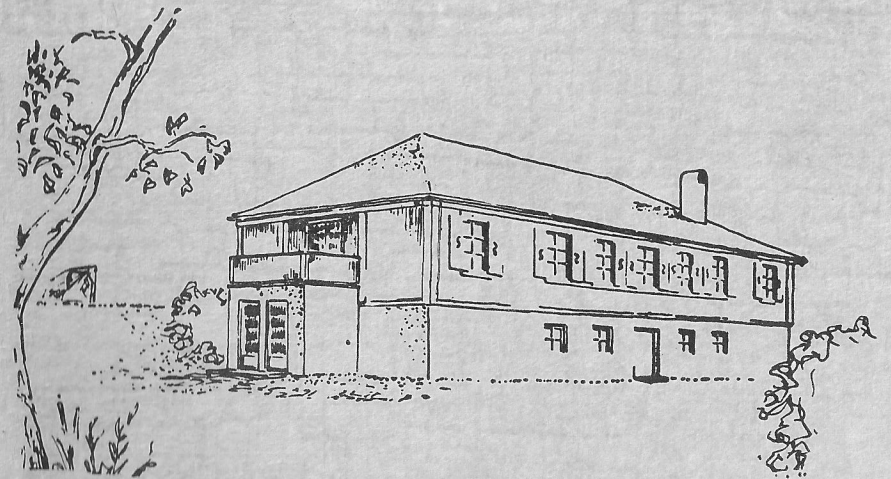

SPORTSFORENINGEN

«GREI»

GJENNOM 30 AR

1919

1949

Sportsforeningen «Grei»

gjennom 30 år

UTARBEIDET AV EN KOMITÉ

FORORD

Etter inngående drøftelser kommer beretningen om vår forenings virke gjennom 30 år i denne enkle form.

Da det meste av vårt arkiv dessverre er ødelagt ved oppbevaring i uoppvarmet rom hvor fuktighet kom til, har det vært liten anledning til å skrive etter protokollopptegnelser.

Av denne grunn har det vært et utbredt ønske at nedtegnelsene av foreningens virke i disse år måtte komme mens flere av dens første medlemmer ennå er med.

Skulle noen av beretningene ikke være helt nøyaktige eller fyldestgjørende, noe eller noen som burde være nevnt ikke kommet med, ber vi som ovenfor anført om arkivet, om unnskyldning for dette.

Derfor kommer våre beretninger slik vi så det, eller det er blitt oss fortalt.

Grorud, februar—mars 1949.

Margit Andersen. Hilmar Andresen. Finn Arnesen.

Alfred Bergli. Inger Blomseth. Erik Halfdansen.

Olaf M. Halfdansen. Ivar Jørgensen. Egil Kjenve.

Reidar Olsen. Konrad Pedersen. Sigurd Pedersen. Alf Walle.

Grunnlaget for vår forenings stiftelse var sterkt lokalt stedspreget. Området besto av Ammerudskogen, Apalløkken, Kallbakken og Sandås.

Befolkningen her hadde sin vesentlige beskjeftigelse i de mange stenbrudd som finnes i dette strøk.

Under den store byggeperiode i Oslo, daværende Kristiania, i 1890-årene var alle disse stenbrudd i drift og mange arbeidere kjøpte tomter og bygget seg hus i den tiden.

Arbeidet i disse stenbrudd var slitsomt og arbeidstiden lang, ikke minst om vinteren. Tidlig om morgenen og langt utover kvelden så en lyset fra parafinlyktene stenarbeiderne hadde med seg for å se, der de sto ute i snøen og arbeidet uten tak over hode.

Fagbevegelsen med ordnede arbeidsforhold og betaling var i sin vorden; men så ble også disse våre fedre blant pionerene innen arbeiderbevegelsen her på Grorud.

Et minne fra den tiden: Det er søndag og arbeidermøte i stuen hjemme antakelig i 1897–98 årene. Brent inn i min erindring ser jeg store barkete arbeidsnever støtte seg på ryggen til den som sitter foran med en blyantstomp mellom stive krokete fingrer på en papirlapp kratse ned noen navn. De valgte sine ledere.

Hva slike møter har betydd for oss skjønner vi alle i dag.

Det var i den tid en virkelig kamp for det daglige brød, så det ble nok ingen tid til idrettsøvelser eller idrettsforening.

I høyden ble det til et par granski med spanskrørsbindinger til barna. Furukantski var rent framifrå den gang.

Vinterens begivenhet for oss gutter var skoleskirennet og særlig når våre fedre en og annen gang fikk i stand et skirenn borte i Rødtvedtbakkene for oss gutter. Vi minnes dem i takknemlighet for det.

Omkring århundreskiftet kom boligkrakket i Kristiania og støpning av grunnmurer med betong ble alminnelig og så stilnet det i stenbruddene. Det ble bare arbeide for noen få her og så ble det ofte til at både våre fedre og vi unggutter måtte ut på anleggsarbeid eller i stenbrudd langt fra hjemmet. Vi sparket litt fotball og gikk på ski derute når vi fikk høve til det.

Her hjemme drev en del gutter det til å danne en sportsforening ved Kalbakken og denne har hatt betydning for idretten på stedet. Det var en kameratklubb og en del av våre eldste medlemmer var med der, andre sto i idrettsforeninger i Oslo. Fra år tilbake var det en idrettsforening på Grorud, men den ble det aldri noen fart i.

Så nærmet den første verdenskrig seg. Det ble arbeide nok her omkring og ungguttene trakk hjem igjen.

Etter hvert kom vi på moen og fikk prøve oss i idrett.

I et terrengløp i rekruttskolen besatte tre av oss guttekameratene førsteplassene. «Vi var likeså gode folk vi som de andre og vel så det», som valdrissen sier.

Høsten 1918 sluttet den første verdenskrig. Det ble nytt liv og mot. Noe var i emming også her.

ÅR 1919

Det var søndag en av de første dager i mars med vårsol.

Som så mange ganger i guttedagene var en del av oss samlet i Rødtvedtbakken for å prøve skiene. Noen skibakke som en kunne hoppe over 20 m. i fantes ikke her omkring.

Men så ble det snakket om at i Pukksteinvika ved Alunsjøen var det emne til en skibakke. Dit dro vi og ble enige om at her kunne det bli skibakke ja.

Det var dog ikke her som på et jorde bare å skoffe sammen snø så det ble et hopp. Her måtte skog hugges ned og også annet arbeid utføres; men til dette var tillatelse fra eieren nødvendig og da kunne vi ikke være enkeltpersoner, vi måtte være en forening og vi lot det ikke bli med ord.

Interessert i skiløping og med i komiteen for gutterennene i Rødtvedtbakkene hadde gårdbruker Rasmus Enger alltid vært, så den tillatelsen ble gitt med en gang. Gå i gang gutter! Betingelsene snakker vi om siden, var svaret vi fikk da vi hadde orientert ham. Muntlig fikk vi betingelsene. Han krevde dem aldri oppfylt. Det var bare velvilje fra hans side. Det samme har også alltid hans sønn Rolf Enger vist oss.

Det ble en hektisk tid for oss med mange våkne nattetimer i tanker på planer for og drømmer om det som skulle bli:

SPORTSFORENINGEN «GREI»

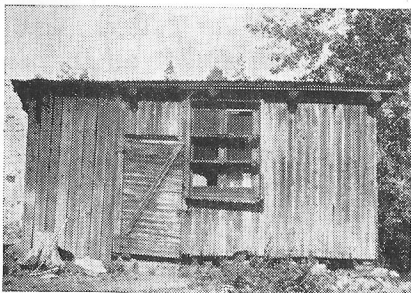
Ja, det het nå ikke foreningen til å begynne med. Det var A.S.K., d.v.s. forbokstavene i Ammerudskogen, Apalløkken, Sandås og Kalbakken, en tid het den også Freidig. Det var på ekstraordinær generalforsamling 15. juni 1920 at foreningen fikk sitt navn. Etter en del diskusjon og først etter tre avstemninger stemte 13 av 22 framøtte for «Grei» til navn.

FORENINGENS FØRSTE STYRE:

Olaf M. Halfdansen, formann, Konrad Pedersen, nestform., Johan Martinsen, kasserer, Henry Gaarder, sekretær, Waldemar Blom, v.sekretær.

Vi ble enige om å sette 1. april 1919 som stiftelsesdag. Da hadde vi lover og medlemsfortegnelsen med 56 innmeldte i orden. Våre første møter holdt vi i spisebrakka som sto der sports-

plassen nå er. At så mange kunne få plass i det vesle rommet med den varme komfyren midt på golvet er oss i dag uforståelig. Vi sto som pakket sammen. Til slutt satt en del på komfyren også, men da var den vel noe avkjølet, skjønt jeg vet ikke, for jeg kan hilse og si det var heite karer som førte an i

debattene om lover og navn den gangen. Men det var også da vi fikk de følelser av samhold og vennskap som siden har vært kjernen i vår forening og holdt oss sammen i gode og onde dager, selv da store og skillende saker holdt på å sprengre foreningen.

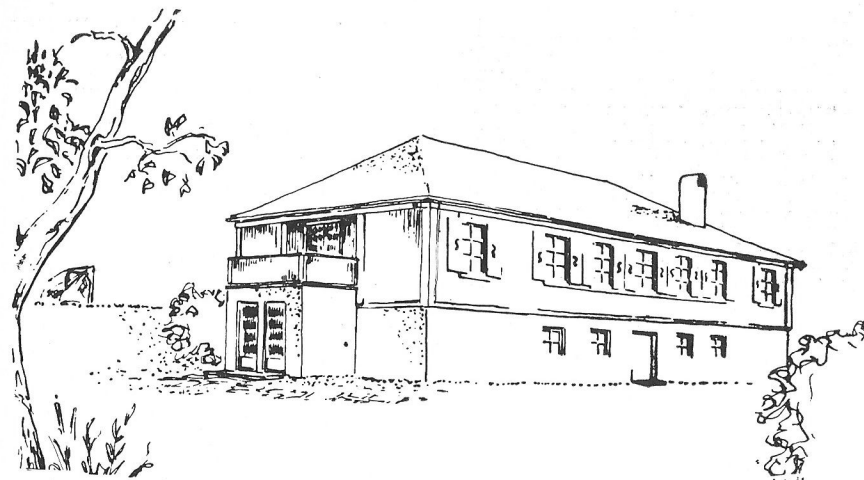
Det var greie gutter som stiftet den. Greie jenter og gutter som står og har stått i den. Måtte det alltid være slik!

Navnet forplikter!

Etter hvert ble medlemsfram møte så stort at vi måtte leie lokale i Folkets Hus og «Fremtidens Vel» om vinteren. På møte

SPORTSPLASSEN MED VÅRT NÅVÆRENDE KLUBBHUS

DET PLANLAGTE KLUBB HUS

27. august 1922 ble det bestemt å oppføre det møtelokale på 5×4 meter på sportsplassen, som vi har ved 30 års jubileet.

Siden frigjøringen 1945 har foreningen arbeidet med planer for dette idrettslokale på 300 m.² som vi håper å få ferdig i år og beretning herom framlagt.

Dette blir det største løft foreningen hittil har tatt for idrettens sak og en verdig avslutning på dens 30 års virke.

Det dannet seg allerede ved stiftelsen to bestemte grupper innen foreningen.

De som hadde den mer foreningsmessige erfaring og interesse og de som gikk inn for aktiv idrettsutøvelse. Dette viste seg meget snart å være til gagn for foreningen.

For en liten og ny forening å være oppnådde den straks en enestående anseelse for sin mønstergyldige avvikling av skirenn og andre idrettsstevner og for sin sunne økonomi.

At det samme kan sies om de aktive idrettsgutters innsats vil beretningene fortelle.

Det var først og fremst med ski-idretten for øye foreningen ble dannet og et flertall av medlemmene mente at det var på

dette grunnlag vi måtte bygge. Derfor kom de uforanderlige formålsparagrafene inn i våre lover.

Allerede i mars kunne vi avholde stort klubbrenn i Alunsjøbakken. Det ble hoppet over 20 m. Begeistring var stor og bakken ble straks kjent som en av de beste hoppbakker i Ø. Aker, ideelt som den ligger i en nordhelling. Her ble de første sommere utført et stort frivillig arbeid og en vesentlig del av foreningens inntekter gikk til betalt arbeid her om vinteren.

Vant som vi var til å ferdes i skog og mark ble det hopp- og langrenn om vinteren og terrengløp om sommeren som ble de dominerende idrettsgrener de første år og som i forening ga guttene en glimrende kondisjon. Et godt grunnlag hadde de å bygge på, trenet som de fleste var i tungt arbeid. Teknikk var det mindre av.

Det varte heller ikke lenge før sykling kom med og her ble det «Grei»-gutta gjorde sine saker best.

At det har vært så mange gode sykkelryttere her hadde nok sin årsak i at så mange unggutter arbeidet i byen og syklet ned og opp og da ble bakkene opp Trondheimsveien til Tonsentoppen en utmerket styrkeprøve på kondisjonen.

I dag går det mer behagelig i buss. Konkurransesykling er en hard og ensom sport der man jager mil etter mil på landeveien. Miljøet for syklingen er borte ved Grorud, derfor har vi ikke konkurransesyklister lengere her.

Fotballen kom også snart på tale, men en plass å sparke på manglet helt. Det ble først ut på ettersommeren når vi fikk leiet en gammel gressvoll som skulle oppløyes vi fikk prøve oss på fotballen. Teknikk manglet helt hos de fleste, men kondisjon fra langrenn og terrengløp var det overflod av. Slik kunne det ikke fortsette. Vi måtte ha egen bane. Vi forhandlet med Kalbakkens eier om kjøp av grunn til fotballplass på Kalbaksletta, men både her og ved forsøk hos andre gårdbrukere måtte dette oppgis. Det syn på idretten at man kunne selge det fineste jordet sitt til idrettsanlegg var ikke til stede. Derfor ble det til at vi kjøpte ca. 8 mål av et nedlagt stenbrudd der sportsplassen nå er, for å opparbeide dette til fotballbane. Det var på møte

4. mars 1921 at kjøpekontrakten ble vedtatt og på møte 13. mai 1921 står det i protokollen: «Der ble besluttet at betale de 1000 kr. og de resterende 1000 bero inntil videre da foreningen nu har så mange andre utgifter.» Men på møte 2. september 1921 ble det besluttet at styret opptar lån på sportsplassen til utløsning av Skatvedt, og av medlemmer og andre interesserte ble det tegnet rentefrie lån og plassen betalt. Lånene er siden tilbakebetalt.

Noen andre enn stein- og jordarbeidere kunne den gang ikke gi seg i kast med å omdanne et steinbrudd, hvor den noenlunde flate plass foran spisebrakken ikke var mer enn 100 m.² og med store hauger med grov skrotstein rundt omkring til idrettsplass. Det ligger fjell like under banedekket på den indre del, derfor har vi den høye fylling utenfor banen.

Flere sommere ble det her arbeidet frivillig kveld etter kveld med planering, ikke bare av medlemmer, men også av andre interesserte. Vi bygget bane på egen innsats. Bevilgninger ble den gang ikke gitt og selv da sådanne kommunale ble å få var det en meget hissig debatt om vi overhodet skulle søke om sådan, da kommunen stilte betingelser om deltakelse i plasstyret. Men det ble for meget arbeid selv for de aller ivrigste.

Foreningen har fått en rekke bevilgninger til bortsykting av fast fjell, men så er det også fjernet minst 5000 m.³.

Gamlekara, arrangørene av skirennene i Rødtvedtbakkene, var med på dette arbeid med liv og lyst, og av deres smil etter hvert som plassen jevnet seg kunne en se at det var drømmen fra deres egen ungdom de så bli virkelighet. Ja de forsøkte seg til og med på fotballen og stillet et ekte gubbelag, når vellet hadde basar på plassen. Sikkert til stor moro for dem selv, men mest for oss som fikk se på.

På møte 21. april 1922 ble det henstillet til plasskomiteen om å forhøre seg med O. Flaen om kjøp av et stykke av hans eiendom som tillegg til sportsplassen. Dette førte ikke til noe resultat.

I disse første år var det en stor og gledelig interesse å spore for idretten i vårt land, men vi idrettsfolk skulle ikke få arbeide i fred for vår sak. Det var etter forrige verdenskrig en utbredt tro at nå var alle trengsler over. 8-timers dagen var gjennomført

og arbeidsfortjenesten god, men all gjeld skulle betales og kronen opp i pari, og da var det lønnsinntakene som måtte ta støytten. Dette førte til opprivende arbeidskamper med tilspissede streiker, som endel idrettsforeningen aktivt motarbeidet, og så kom det skillende politikk inn i idrettsarbeidet.

«Grei» gikk med stort flertall inn i A.I.F.

Vårt banner ble avsløret på 15-års festen i 1934. Bannerkomité var: Reidar Olsen (formann), Hilmar Andresen, Anna Gundersen, Dagmar Jensen og Ragnvald Olsen.

Denne tid med idrettsfolket splittet i to forbund var noen triste år idrettslig sett. Dette kunne ikke fortsette. «Atter det skilte føyet seg sammen». Gleden var nok like stor blant begge forbunds idrettsfolk, og til lykke for vårt land sto vi atter samlet, da krigen brøt inn over oss, og alt legalt idrettsarbeid ble stoppet under okkupasjonen.

Etter frigjøringen er interessen for idretten og foreningen atter steget. Den første festen vi hadde i 1945 vil vel for oss som fikk den glede å være til stede stå som det beste minne vi har i Sportsforeningen «Grei».

Grensene for det sterkt lokalt pregede område vår forening bygget på ved stiftelsen er nå utvisket. Fra Linderud er det i de senere år kommet flere meget interesserte medlemmer med.

Nevnes bør det også, at det tre ganger er fremmet forslag om at Sportsforeningen «Grei» skulle slutte seg sammen med Grorud Idrettslag til en forening, etter meget energisk forhåndsarbeid av begge foreningers medlemmer, som var stemt for en slik sammenlutning, uten at det er oppnådd flertall for dette innen vår forening.

Ved avslutningen av denne alminnelige beretning er det to saker som ikke må glemmes i fremtiden. Den første som foreningen må løse: Det å få fullført det ikke ubetydelige arbeid som er nedlagt på storbakken i Revlia. Nå da Aker og Oslo er en kommune må det vel kunne oppnås tillatelse til å reise en skihytte der oppe, det som arbeidet stoppet for den gangen.

Den annen sak, som «Grei» sammen med velforeningene reiste, om at Vesletjern skulle bli badeplass og området omkring utlegges

til skogpark, skal komiteen i våres atter begynne å arbeide med og må løses slik som storbebyggelsen nå reiser seg her i strøket.

Når vi, som i vår ungdom stiftet «Grei», ser tilbake på disse 30 år slår det oss kanskje mest hvor fort denne tiden har gått og at mange av oss ved hånden har med oss et barnebarn som roper «Heia Grei» når våre er i kamp.

I stille stunder har vi vel alle spurt oss selv om vi har sett de resultater vi ventet oss av vårt strev, da vi var med og ofret den vesentlige fritid i våre beste år for idrettens sak, og fulgte mottoet: «Hva du evner kast av i de nærmeste krav». Svaret synes jeg at jeg fikk den søndag gutta hadde vunnet 4-1 over Sprint på Moss. Håndballjentene sin kamp og til slutt på kvelden kommer de yngste gutta syngende hjem: «Seier'n er vår, seier'n er vår».

I slike stunder føler en at en har fått noe igjen.

Til avslutning kan vi gutta ikke unnlate å takke:

Våre mødre, som gledet seg sammen med gutten sin når det gikk bra og kanskje måtte ta den yngste på fanget og trøste ham, når han ikke vant det skirennet, det terrengløpet eller den fotballkampen han var så sikker på.

Våre koner, som måtte sitte alene med barna, kveld etter kveld og ofte søndagen med, når vi var på møter, på trening eller ute på idrettsstevner, og så når vi kom hjem, delte våre gleder og trøstet oss, når ikke alt gikk bra.

Våre kjærester, som ikke kunne komme i nærheten av oss der vi stimlet sammen, som ikke fikk den måneskinnsturen med ham som hun gledet seg så til eller kanskje ikke fikk en prat alene med ham på hele uken.

Men så skal dere vite: Det var dere vi så etter før konkurransen, deres stemmer vi hørte gjennom alt ropet og som brakte oss til å yte det beste når verst det knep, deres smil vi søkte når seiren var vunnet og kanskje aller mest deres trøst da vi ikke vant.

Og så kommer våre idrettsberetninger.

I SKIBAKKEN OG LØYPA

I boka «På ski over Grønmland» skriver Fritjof Nansen: «Skiløpingen er den mest nasjonale av alle norske idretter, og er det noen idrett som bør kalles idrettenes idrett, må det vel være skiløpingen».

En må i høyeste grad si seg enig med denne banebryteren i norsk skisport. Kan det tenkes noe renere enn å stryke til skogs en fin vinterdag med ski på beina? Åser og lier ligger der tunge av glitrende hvit snø, og sola gjør sitt til at det landskap du ferdes i, ser ut som et eventyrland. En gror sammen med naturen og sine ski. Det hele utvikler både legeme og sjel, og dette er meget viktig for et folks lykke og trivsel. En må håpe at dette fortsetter så lenge det lever menn og kvinner i norske byer og bygder.

Vi nordmenn som i dag er med i den verdensidrett som skiene har skapt, må tenke på hvilket ansvar vi har overfor den gave som våre forfedre skjenket oss. Vi skal ha skiene som et verdifullt eie, og vi må gjøre alt vi kan for å bevare det. Skiene var framkomstmidlet som gjorde det mulig for våre forfedre å ferdes over våre vidder fra dal til dal, enten det gjaldt å komme til arbeid, til krambua eller til jordmor.

Vi skal tenke på hvilken betydelig rolle skiene har spilt i vårt folks kamp for frihet og sjølstendighet. Da fikk skiene en krigsmessig betydning. Da de forhatte tyskere trengte inn i våre daler, dro gode nordmenn i forening med sine ski ut i kampen mot overmakten. Nå var det ikke lek lenger, men alvor.

I en så hard kamp som krigen var, måtte det også bli tap blant vår idrettsungdom. Unge tapre idretts gutter satte livet inn og ofret dette for at andre atter skulle få leve som frie menn og kvinner i vårt Norge, skisportens hjemland. — Vi hedrer deres minne.

LITT HISTORIKK

Skisporten på Grorud kan spores helt tilbake til 1862, da Akers Skytterlag tilstevnet skiløpermøte på Grorud med de bygutter som ville være med på en skiferd.

Konkurransen som skulle foregå i nærheten av Grorud stasjon, besto av hopp- og utforrenn. Hopprennet gikk i en liten bakke ovenfor Grorudsagene. Referenten fra stevnet sier at «bakken var ikke saa let at klare især fordi at Sneen i dens nederste del var haard og ujevn, og flere maatte rejse Kjerringen, som det heder i dette løb». Utforrennet ble flyttet til den selv etter våre forhold ganske krevende bakke som går fra Sagplasset helt ned til Loelven. Løpet gikk i tre avdelinger, og ved slutten av annen avdeling var det innlagt et lite hopp.

Referenten følger en av løperne fra toppen og ned: «Uræd og frit, med Kroppen lit sammenhuket og Fødderne $\frac{1}{2}$ Fod fra hinanden gaar det udover den bratteste Styrting, og da han med rask sats hjalp paa Hoppet udover Broen, og i et Nu stansede på den modsatte Elvebred, syntes det saa let og simpelt at man næsten kunne fristes til at prøve det selv.» — «Se det var en fattig Beretning,» slutter han, «og jeg haaber at andre og bedre penne ad aare vil fortelle oss om mange slige».

— — —

Det skal være sikkert at verdens første skireferent fikk sitt ønske oppfylt. Når skisporten i dag har en slik høy stjerne blant Grorudbefolkningen, kan en nok for en stor del takke Skiløbermødet av 1862 for det. Denne konkurransen vekket folks interesse for å benytte skiene ikke bare som framkomstmiddel, men også noe det kan konkurreres på.

Svært mange begynte å konkurrere i det små. Således arrangerte bygdens karer hopp- og utforrenn i årene omkring århundreskiftet. Skolen gjorde hva den kunne for å få opp interessen for skisporten blant den neste generasjon og fikk i stand mange skirenn, særlig da hopprenn i Slättebråtbakkene. Sjøl om utstyret var det aller dårligste, skiene var mest heimelagde furu- og bjerkeski, var alle ivrige og fikk således fart i sakene. Hoppbakker

SKITUR TIL SØRSKOGEN 1925

grodde opp i nesten alle bakkeskråninger, og skispor banet seg vei gjennom uberørte snødyner.

Etter hvert som fler og fler fikk øynene opp for hva skiløpingen ga dem, ble det et skrikende behov for organisering av idretten. Det var i skibakken grunnlaget ble lagt for Greis stiftelse, og det var skiene som var første idrettsgren på foreningens program. Det er derfor naturlig at den står i en særstilling blant våre idretter.

SKISPORTEN I «GREI» GJENNOM TIDENE

Greis arrangerte sitt første langrenn i 1919. Løypa ble målt opp med et 200 meters målbånd, og både smøring og utstyr var primitive saker. Foreningsprotokollen for de første årene forteller sogar at det ble uttatt en komité «til framstilling av skivoks». Mon tro om ikke legenden om kokte grammofonplater og gamle kalosjer skriver seg fra den tiden.

Foreningens første langrenn ble vunnet av Oskar Jakobsen på tiden 1.05.15, to minutter foran Thorvald Arnesen og Einar Thorin.

Våre grånende veteraner, som hin minneverdige dag dro fra

den vesle Sørlibakken opp til Alunsjøen for å finne et større bakke-emne, arrangerte også hopprenn samme året. Selv om Alunsjøbakken ikke var i noen presentabel forfatning, satte kara utfor. Utbyggingen av skibakken ble en av de viktigste oppgaver i årene framover. Skogen ble uthogd og fjellrabber sprengt bort, og om ikke lenge reiste det seg en trestillasje på omlag sju meter. Denne ble imidlertid straks funnet for liten og ble høynet med ytterligere seks meter. Den krøp snart nedover igjen. Grunnen kan kanskje være at de syntes det var litt for nifst å stå i høyde med trettoppene og ha utsikt over Apalløkka.

Sesongen 1920 ble åpnet med et medlemsrenn den 1. februar. Klassen over 20 år konkurrerte i kombinert og under 20 år i spesielt hopprenn. Einar Thorin ble bestemann i A-klassen med broder Birger på annenplass. Paul Johansen vant klasse B, Rolf Enger C, og Erik Kristiansen D. Der ble også holdt andre medlemskonkurranser, bl. a. et hopprenn der Thv. Arnesen seiret foran E. Thorin. De øvrige klassevinnere var Oskar Bjerke og Rolf Andersen.

Samme året begynte også kampen om en 30 cm. høy sølvpokal i kombinert, som skulle vinnes tre ganger. Birger Thorin vant den første aksjen tett fulgt av Einar Thorin.

Konkurransen om denne flotte pokalen fortsatte året etter den 13. mars i tungt føre. Løypa gikk for å være 15 km., men da det ble prestert noen aldeles oppsiktsvekkende tider, fattet en mistanke. Etter løpet ble en enig om å måle løypa, og ved hjelp av en hyssing på 100 meter viste det seg at løypa holdt snau 12 km. Oskar Jakobsen fikk napp i pokalen denne gangen, det var for øvrig eneste gang han deltok. Spenningen ble nå større, og mange harde dyster ble kjempet før den til slutt havnet på buffeten hjemme hos en lykkelig seierherre.

Året 1922 ble en begivenhetsrik skisesong for foreningen. Nå begynte det å bli fart i sakene. Foreningen innbød til åpent skirenn og fikk deltakelse fra Hakadal, Nitedal og Grorud. Langrennet gikk fra Folkets Hus den 25. februar og ble vunnet overlegent av nitedølingen Hilmar Solhaug. Birger Thorin besatte 3. plassen og ble derved beste Grei-gutt. Hopprennet gikk dagen

etter i Alunnsjøbakken. Her seiret nitedølingen A. Svendsen. Einar Thorin og Thv. Arnesen ble henholdsvis nr. 2 og 3. Det spesielle hopprennet for juniors ble vunnet av Oskar Bjerke med Rolf Andersen som annenmann.

Greigutta hadde nå fått blod på tann og ville fortsette å konkurrere med fremmede karer, og Birger Thorin startet samme året i Holmenkollens femtikilometer hvor han ble nr. 54 på tiden 5.45.20, ca. 1 time etter vinneren Collin, Finland. Birger forteller sjøl fra løpet: «Føret var elendig og svært skiftende. I begynnelsen gikk det likevel bra, men det gikk ikke lenge før jeg måtte skrape skiene. Jeg hadde ikke mer smørning igjen og måtte derfor stavre videre blanke ski. Det var et fryktelig slit. Jeg var helt stiv da jeg endelig kom i mål, og det tok sin tid å få på seg buksa den gangen.» Birger deltok i femtien enda 2 ganger, men etter eget sigende ga han opp begge ganger.

Vandrepokalen ble dette året vunnet av Einar Thorin.

I 1923 startet Reidar Winger i Holmenkollen. Han fullførte selv om han sjøl sier «kom inn i måneskinn». Einar Thorin fikk i år sitt annet napp i vandrepokalen.

Pokalkampen med Nitedal tok til i 1924. Dermed ble en forbindelse knyttet som Grei hadde stor glede av i årene framover. Foreningene delte utgiftene ved anskaffelse av en pokal som skulle vinnes 4 ganger. Nitedal sto som arrangør første gangen, og rennet foregikk i bitende kulde. Thv. Arnesen vant langrennet foran Løvlie, Nitedal. For øvrig delte klubbene broderlig idet de erobret annenhver plass. Hopprennet i Skillebekkbakken ble vunnet av en nitedøling. Grei vant pokalen sammenlagt, men det skulle bli en hard kamp før Nitedal etter 7 hele år endelig vant den til odell og eie.

Øivind Winger vant dette året sitt første napp i Greipokalen, og han åpnet derved sin skikarriere som skulle bli den største vår forening fikk se.

Med hensyn til snømangel må vi gå helt fram til vinteren 1949 for å finne sammenligning med vinteren 1925. Som et eksempel kan nevnes at vårpløyingen på Flaen begynte i januar. Av denne gode grunn ble det en stille skisesong. Det ble imidlertid arran-

gert et langrenn etterat det var blitt nedlagt et stort arbeid med snømåking i løypa.

Vandrepokalen ble i 1926 vunnet av Thorvald Arnesen som nå begynte å gjøre det «hett» for de andre Greigutta. Beste langrenner ble imidlertid Øivind Winger, 11 sek. foran Thv. Arnesen. Sistnevnte vant hopprennet.

I 1927 oppsatte foreningen enda en vandrepokal, som en både måtte være en god vinteridrettsmann og simmeridrettsmann for å erobre. Den omfattet nemlig både langrenn og terrengløp og skulle erobres tre ganger. Thv. Arnesen ble førstemann som fikk navnet sitt inngravert på denne pokalen. Han erobret dette året også sitt annet napp i kombinertpokalen etter å ha beseiret Einar Thorin med 3 min. 59 sek. i langrennet. I hopprennet ble det første gang oppsatt en pokal til lengste stående hopp i kombinert klasse. I hard kamp med Thorvald Arnesen erobret Rolf Andersen denne pokal.

Pokalkonkurransen med Nitedal ble i 1928 atter erobret av Grei. Thoralf Johansen, Nitedal, vant langrennet foran Th. Arnesen. Reidar og Øivind Winger ble henholdsvis nr. 4 og 6 mens Einar Thorin besatte 7. plassen.

I 1928 satte foreningen i gang et foretagende, som hvis det hadde blitt ferdig, ville ha skaffet Grei en storbakke. En eller annen hadde sett de muligheter som lå i Revlia. Etter søknad om bevilgninger ble foreningen bevilget penger til arbeidet. Saken strandet imidlertid. Etter å ha nedlagt en masse arbeid der oppe, ble foreningen nektet å oppsette en sportshytte ved bakken. Det er vel også lite trolig at det ville ha blitt noen lønnsom affære. Sjøl hadde foreningen ingen «first strings» blant sine hoppere, og det er vel tvilsomt om noen fremmede «storfugler» hadde funnet veien så langt til skogs selv i våre dager. Hele foretagendet vitner imidlertid om at Greigutta dengangen ikke manglet energi og initiativ, og dersom saken hadde gått iorden, er det ikke tvil om at de hadde mestret den store oppgaven.

Togrenspokalen ble i 1928 atter vunnet av Thv. Arnesen foran Einar Thorin og Reidar Winger. Etter 8 år kunne Thorvald Arnesen ta med seg den kombinerte pokalen hjem for godt etter

å ha tatt tre «rake». Annenmann i år ble Reidar Winger foran Rolf Andersen og Georg Thoresen.

Det første arrangementet i 1929 var et langrenn som ble vunnet av Thv. Arnesen. Hilmar Arnesen ble nr. 2, tre sekunder foran Rolf Andersen. Togrenspokalen ble dette året vunnet av Øivind Winger med Thv. Arnesen og Harald Ammerud på de neste plassene. Foreningen satte straks opp en ny pokal i kombinert, og det ble atter Ø. Winger som viste seg som den beste. Hilmar Andresen som startet i B-klassen var imidlertid bare 2 poeng etter. Thv. Arnesen ble treer og Rolf Andersen nr. 4.

Det bør også nevnes at Grei's smågutter samme året i en skistafett med B. 14 vant en flott statuett.

Togrenspokalen ble også i 1930 vunnet av Øivind Winger med Thv. Arnesen som god toer. Dette året ble det oppsatt en flott pokal til beste kombinerte gutteløper. Resultate fra langrennet: 1. Gunnar Larsen. 2. Halfdan Håve. 3. Asbjørn Pedersen.

Hopprennet ble vunnet av Halfdan Håve som derved ble den første vinner av foreningens guttepokaler.

Den 21. mars ble Rolf Andersen en overlegen seierherre i et spesielt hopprenn i Alunsjøbakken. Reidar Winger ble nr. 2 foran Ivar Jørgensen. Øivind Winger fikk for annen gang napp i den nye kombinerte pokalen. Han vant langrennet med hele 5 min. foran nestemann, Thv. Arnesen. Tredjemann ble Rolf Andersen.

Sesongen 1930—31 ble åpnet med et langrenn den 28. desember. Thv. Arnesen seiret i den 12 km. lange løypa foran Ivar Jørgensen og Hilmar Andresen.

Den 11. januar vant Øivind Winger for tredje gang langrennet om togrenspokalen, og etter sommerens terrengløp hadde han sikret seg det ettertraktede trofé. I langrennet klarte Ivar Jørgensen og Thv. Arnesen henholdsvis 2. og 3. plassene.

Hopprennet om den kombinerte pokalen gikk dette året i Rannkollen, hvor junioren Trygve Abrahamsen, nå Nortu, overraskende ble bestemann. Av senioren var Rolf Andersen, Øivind og Reidar Winger de beste. Langrennet gikk 8. februar under meget dårlig føreforhold. Løypa var ca. 18 km. Ivar Jørgensen

og Reidar Winger gikk likt på dagens beste tid. Reidar Winger noterte seg med dette for sitt første napp i pokalen. Etter å ha deltatt i nesten alle klubbrennene fra 1919 fortjente han å få sitt navn på pokalen. En populær seierherre! Bestemann i spesielt langrenn var Birger Thorin foran Georg Arnesen og junioren Gunnar Larsen.

Et langrenn for gutter under 20 år ble vunnet av Gunnar Larsen i eldste klasse. De to andre klasser ble vunnet av Arne Påske og Thorleif Jakobsen.

Den kombinerte pokalen ble i 1932 vunnet til odell og eie av Øivind Winger. I et spesielt hopprenn seiret Halfdan Håve i kl. 20—32 år, kl. 17—20 år Trygve Abrahamsen, kl. 14—17 år Bjarne Larsen og i yngste gutteklassen seiret Arne Pedersen.

I et 14 km. langrenn seiret Øivind Winger som fremdeles er den beste av våre langrennere. Thv. Arnesen var imidlertid «still going strong» og besatte anneplassen snau 2 minutter etter.

I et langrenn i Nitedal samme året vinner også Ø. Winger mens Gunnar blir 9. mann.

Det bør vel også nevnes at Arne Pedersen oppnår flere gode prestasjoner i gutte hopprenn. I et distriktsrenn i Linnerudkollen blir Håkon Opperud nr. 11 og Thv. Arnesen nr. 3 i Old Boys. Øivind Winger oppnådde 9. plassen i Vidarløpets C-klasse på tiden 2.45.55.

I pokalkonkurransen med Nitedal samme året vant Grei dobbeltseier i langrennet ved Gunnar Larsen og Øivind Winger. Asbjørn Pedersen og Halfdan Håve ble henholdsvis nr. 3 og 4 i hopprennet.

I 1934 var også Øivind Winger å finne øverst på premielistene. Gunnar Larsen oppnådde også flere gode plasseringer i de forskjellige åpne renn. I pokalkonkurransen med Nitedal ble han dette året beste Greigutt. Nitedal strøk imidlertid avgårde med de 6 første plassene. Hopprennet ble også vunnet av en Nitedalgutt.

Året etter vant Nitedal pokalen til odell og eie etter fire napp. Når resultatene for dette året leses, finner en at Anton Nilsen er den beste Greiløper. Han ble nr. 6 i Arbeidermesterskapet

over 30 km. mens broder Evang ble nr. 2 i B-klassen. Erling Andresen er også frempå og vinner juniorklassen i et renn i Hakadal.

Arnfinn Vatningen, som vi husker som den dristige skihopper og gode fotballspiller, oppnådde flere gode plasseringer, bl. a. 2. plass på Eidsvoll og 2. plass på Strømmen.

Den kombinerte pokalen i Grei ble atter vunnet av Øivind Winger.

En pokalkonkurranse mellom Hakadal, Nitedal, Roald og Grei i 1936 ble vunnet av Hakadal. Grei måtte ta til takke med jumboplassen. En merker seg at Alf Walle er en habil kombinert løper og oppnår flere gode plasseringer i A-klassen. I Arbeidermesterskapet 1936 var Grei sterkt representert. Asbjørn Pedersen ble nr. 15 i 30 km. og nr. 8 i 17-kilometeren. Trygve Abrahamson oppnådde 5. plassen i spesielt hopp. Arnfinn Vatningen vant et hopprenn i Ellingsrudbakken, og han er for øvrig å finne øverst på resultatlistene overalt hvor han deltar. I Vidar-løpet ble Anton Nilsen nr. 7 i den harde A-klassen.

I klubbmesterskapet om den kombinerte pokalen seiret atter Øivind Winger.

1937-sesongen begynte med pokalkampen i langrenn. Hakadal viste seg atter å være best, og nok en gang måtte Grei finne seg i å innta jumboplassen etter Nitedal og Roald. I Randkollrennet ble Anton Nilsen 12. mann i A-klassen, Øivind Winger nr. 6 i D og Thv. Arnesen nr. 3 i E. Anton Nilsen var i det hele tatt dette året i en meget habil form, og han viste dette ved å bli fjerde-mann i et renn som Jordal arrangerte, og i et renn i Bærum med Viking som arrangør ble han nr. 5. Hans tid i denne 30 km. var 2.01.36. I et langrenn i Hakadal den 21. februar vant Reidar Winger klasse F, og han gjentok bedriften i Kløfta A.I.L.s langrenn den 7. mars. I dette rennet ble Øivind Winger nr. 2 i klasse D. Grei hadde også hele 8 deltakere i årets Vidarrenn. Anton Nilsen var atter beste Greigutt med 11. plassen i klasse A på tida 2.29.29. Den som hvert år i 5 år har gått under maksimaltiden i Vidarrennet får seg tildelt Vidardiplomet. I 1937 ble dette diplom utdelt første gang. Grei var den klubb som hadde

flest diplomvinnere, nemlig Anton Nilsen på sammenlagt tid etter 5 år 13.14.17, Øivind Winger 14.16.09 og Reidar Winger 14.42.09. Siden har ingen Greigutt vunnet dette hederstegnet.

Klubbmesterskapet i langrenn foregikk 21. mars, og av de 40 deltakere viste Anton Nilsen seg som bestemann.

Den 9. januar 1938 ble Asbjørn Pedersen 9. mann i klasse B og Erling Andresen nr. 18 i klasse C i en 50-manns konkurranse mellom Oslo og Akershus. Samme dag ble Erling Sandstrøm nr. 3 i et langrenn på Simensbråten på utmerket tid. Erling Sandstrøm var i det hele tatt en av de juniorer som lovet best, og i et langrenn i Nitedal ble han nr. 2 senere på året.

Pokalkonkurransen mellom Hakadal, Nitedal, Roald og Grei foregikk fra Folkets Hus i Hakadal den 23. januar. Løpet ga atter en veldig seier til Hakadal, mens Grei igjen ble sist, hele tre timer svakere enn vinnerne. Rolf Thorin, som ble nr. 25, var beste Greigutt.

I Groruds landsrenn den 30. januar oppnådde gutta flere gode plasseringer. Evang Nilsen ble nr. 10 i A-klassen på tiden 1.07.17. Ragnvald Håve hadde imidlertid dagens beste Grei-tid 59.20, og denne holdt til en god tredje plass i den harde C-klasse. Reidar Winger gikk på 1.04.17 og ble annenmann i klasse F. I Korsvolds 17 km. den 20. februar ble Evang Nilsen 7. mann, og uka etter ble han 4. mann i Nitedals 17 km. Denne dagen vant Birger Olsen klasse E i et hopprenn i Ellingsrudbakken.

I klubbmesterskapet den 6. mars vant Asbjørn Pedersen langrennet. Han var også beste Grei-representant i årets Vidarløp søndagen etter, og med tiden 2.29.35 ble han nr. 37 i klasse C.

Når en blar gjennom de resultater en har fra 1939, treffer en atter på navnet Asbjørn Pedersen. I årets Rannkollrenn oppnår han 4. plassen i B-klassen, og han erobret også klubbmesterskapet foran Evang og Anton Nilsen. B-klassen ble i klubbrennet vunnet av Bjarne Haug. Klubbmester i spesielt hopp ble Håkon Olsen, og blant guttehopperne var Ingard Halfdansen best. Det kan kanskje være av interesse å legge merke til at hopprennet foregikk i «Engerbakken» ved Rødtvedt, da Alunsjøbakken denne

dagen var utsatt for en orkanaktig storm, noe som for øvrig ofte forekommer der oppe.

Arvid Olsen hadde nå gått over til de voksnes rekker etter å ha erobret atskillige premier rundt omkring i guttehopprennene. Han fortsatte også bragden allerede det første året han startet i klasse 17–20 år, og han oppnådde gode resultater bl. a. i Linnerudkollen og i Bjartbakken. I Greis guttehopprenn i Alunsjøbakken samme året seiret Erik Halfdansen foran hele hoppergarden fra Bøn og Lunner.

Sesongen 1940, som dessverre ble den siste på mange år, ble åpnet med gode plaseringer i Korsvold A.I.L.s 17 km., hvor Asbjørn Pedersen ble nr. 6 i B-klassen og Rolf Thorin nr. 2 i C-klassen. Rolf Thorin, som nå begynte å få riktig godt tak på skiløpingen, vant også Rannkollrennets C-klasse. Ingard Halfdansen og Arvid Olsen oppnådde henholdsvis 5. og 7. plassen i Linnerudkollrennets yngste klasse.

Årets klubbmester i langrenn ble Asbjørn Pedersen, mens Rolf Thorin seiret i B-klassen. Resultatsprotokollen viser dessverre ikke hvem som ble beste spesielle hopper. Klasse 17–20 år ble imidlertid vunnet av Ingard Halfdansen, og gutteklassen av Erik Halfdansen. Det bør vel også nevnes at sistnevnte samme året ble Akershusmester i hopp for gutter.

Nå er vi kommet fram til den skjebnesvangre og historiske våren 1940, og det ville muligens være av interesse å ta et lite tilbakeblikk og forsøke å trekke fram de skiløpere som etter vår mening har gjort størst heder på Greinavnet. Fra de aller første årene må vel kvartetten Thv. Arnesen—Øivind Winger—Einar og Birger Thorin få æren av å være de beste som foreningen hadde, og som det framgår av vår beretning kjempet de mangen en hard dyst både innbyrdes og med andre store konkurrenter.

I begynnelsen av 1930-årene har Gunnar Larsen fått sitt navn skåret inn i Greis skihistorie ved sine mange gode prestasjoner i langrennsløypa. Han har vel harde konkurrenter i brødrene Anton og Evang Nilsen, og i slutten av 1930-årene har Asbjørn Pedersen og Rolf Thorin overtatt deres plasser. Blant hopperne på denne tiden inntar Trygve Abrahamsen, Arnfinn Vatningen

og Håkon Opperud hedersplassene. En må imidlertid heller ikke glemme all den laurbær Arne Pedersen og Arvid Olsen høstet i guttehopprennene.

Vi skal i denne beretning unngå å komme inn på krigstiden som hadde slik skadelig innvirkning på all norsk idrett. Det bør imidlertid nevnes at noen av de eldre Greiløpere holdt oppe interessen for skihoppingen blant guttungene ved å avholde forskjellige hopprenn i Plassbakken og Ottobakken. Slik interesse som smårollingene viste under disse konkurranser ser en sjelden, og at disse arrangementer har hatt stor betydning, viser de gode plaseringer våre guttehopperne har oppnådd etter krigen. Navn som Ivar Thoresen, Johnny Olsen, Sverre Jørgensen, Odvar Kristiansen og Birger Kristiansen bør nevnes. Disse unge guttene har oppnådd mange gode plaseringer, og rekrutteringen ser ut til å være i orden. Når disse gutter går over til de voksnes rekker er det imidlertid en viss fare for at interessen skal dale. Vår forening har dessverre av forskjellige grunner ikke anledning til å by våre hoppløpere de muligheter som trengs for å oppnå gode resultater i hoppbakken i våre dager. Vårt ønske er å skaffe hopperne en skikkelig bakke, og dersom dette om ikke altfor lenge lar seg gjøre, vil vi nok enda en gang få se resultater på høyde med de som ble oppnådd i Vatningens og Abrahamsens tider.

Etter fem års ufrivillig opphold fant den første skimønstringen i Grei sted den 30. desember 1945. Interessen for langrenn viste seg å være stor da en for første gang stilte til start. Sigurd Thorin vant rennet, men konkurransen var knivskarp, og sekunder skilte de første plasser. Det var hyggelig å se at Thv. Arnesen var like ivrig, og han oppnådde 10. plassen blant Greis yngre krefter. I et annet treningsrenn seiret Olav Midtsund foran Asbjørn Pedersen og Bjarne Haug og Oddvar Gundersen.

I 1946 slo tre klubber seg sammen for å konkurrere om en pokal. Klubbene var Høybråten og Stovner I.L., Øvre Disen I.L. og Sportsforeningen Grei. Den forening som etter tre sesonger oppnådde høyeste poengsum skulle ha pokalen til odel og eie. Pokalkonkurransen omfattet både hopp og langrenn. Høybråten

og Stovner oppnådde høyeste poengsum første året, med Grei på 2. plassen. Beste Grei-langrenner var Bj. Haug som ble nr. 5, og beste hopper var Ingard Halfdansen på 3. plassen.

I klubbmesterskapet 1946 fikk følgende tittel som klubbmester:

Langrenn:	Kl. 17–20 år: Reidar Amot
Kl. 20–35 år: Gunleik Blom	» 15–16 » Ivar Thoresen
» 35–42 » Alf Walle	» 13–14 » Finn Arnesen
Over 42 » Harald Gran	» 11–12 » Finn Andersen

I hopprennet seiret Ingard Halfdansen, Rolf Kårud, Johnny Olsen og Sverre Jørgensen i sine respektive klasser. En pokal oppsatt til beste spesielle hopper tilfalt Ingard Halfdansen. Pokalen skal vinnes tre ganger. Damenes pokal til beste kombinerte løper tilfalt Ivar Paulsen.

Grei deltar også i en annen pokalkonkurranse, som fant sted første gang samme året. De deltakende klubber er Høybråten og Stovner, Furuseth, Grorud og Grei. Beste Greilangrenner var Sigurd Thorin på 5. plassen. Furuseth vant sammenlagt, Grei ble nr. 4.

I 1947 seiret Grei i 3-klubb konkurransen. I langrennet besatte Grei 6 av de 10 første plassene, med Bj. Haug som beste Grei-gutt på annen plassen. Beste hopper fra Grei var Erik Halfdansen på 6. plassen.

Furuset vant også dette året konkurransen om fireklubbpokalen. Grei ble nå nr. 3. Asbjørn Pedersen vant langrennet. Greis hoppere gjorde også i dette renn en ynkelig figur. Bestemann var Ivar Thoresen på 14. plassen.

Klubbmester i langrenn ble i 1947 Asbjørn Pedersen og i spesielt hopp Arvid Olsen som derved fikk sitt første napp i vandrepokalen. Damenes premie til beste kombinerte løper tilfalt Asbjørn Pedersen.

En pokalkonkurranse i hopp mellom Speed og Grei ble vunnet av Speed. Beste Greihopper var Ingard Halfdansen på 2. plassen etter den kjente Speedgutt Tom Tellefsen.

Treklubbpokalen ble i 1948 vunnet til odel og eie av Grei.

Sigurd Thorin vant denne gang langrennet. Bj. Haug ble nr. 2 og Asbjørn Pedersen og Oddvar Gundersen nr. 4 og 5. Ingard og Erik Halfdansen ble henholdsvis nr. 5 og 9 i hopprennet.

Kampen om fireklubbpokalen ble i 1948 vunnet av Høybråten med Grei på 2. plassen. Beste langrenner fra Grei var Sigurd Thorin på 3. plassen. I hopprennet var Ingard Halfdansen, Erik Halfdansen og Arvid Olsen de beste fra Grei.

Klubbmester i langrenn ble Sigurd Thorin og i hopp Erik Halfdansen, som derved begge fikk sine første napp i de respektive vandrepokaler. Pokalen til beste kombinerte tilfalt atter Asbjørn Pedersen.

I Ottobakken fant det samme år sted en morsom konkurranse mellom Greis Oldermanslaug og guttegruppe. Alf Walle seiret individuelt og sammen med noen andre forhenværende storløpere skaffet han Oldermanslauget seiren. Oldermanslauget som forresten ofte får mange morsomme ideer, arrangerte også et «tønne-stav-race» hvor samtlige deltakere startet i samme klasse. Det morsomme arrangement ble vunnet av Trygve Andersen.

I 1949 begynte atter en ny pokalkonkurranse. De deltakende klubber er Speed, Øvre Disen og Grei. Der konkurreres om en pokal som tilfaller den forening som først vinner tre ganger. Der konkurreres i hopp og langrenn, og 6 mann fra hver forening teller i poengberegningen. Øvre Disen arrangerte rennet første året ved Linnerudkollen hvor Grei seiret sammenlagt. Grei oppnådde dobbeltseier i langrennet ved Oddvar Gundersen og Asbjørn Pedersen. Det bør også nevnes at Grei-junioren Olav Østlund besatte 4. plassen i dette celebre selskap. Ingard Halfdansen ble med sin 3. plass beste Greihopper.

Nå skulle det ikke være stort å nevne om skisporten i Grei i etterkrigsåra utenom at Ivar Thoresen oppnådde 2. plassen i kombinert blant Akers juniorer i 1949. Det er vel kanskje den beste prestasjon av noen Greigutt i åpne renn etter krigen. I de forskjellige pokalkonkurranser som Grei har deltatt i etter krigen, har som det fremgår av denne beretning Asbjørn Pedersen, Sigurd Thorin, Bjarne Haug og Oddvar Gundersen ved sine prestasjoner gjort seg berettiget til å bli kalt våre beste skisprintere

de siste åra. Våre hoppløpere har i etterkrigsperioden dessverre ikke gjort seg særlig bemerket. Skal en forsøke å trekke fram de beste, kan en vel neppe unngå å nevne Ingard Halfdansen, Arvid Olsen og Erik Halfdansen. Selv om det ikke står noen stor glorie om disse navn, har disse gutta bidratt til å skaffe foreningen noen dyrebare poeng i de forskjellige pokalkonkurranser. Guttehopperne som derimot har hatt et par gode sesonger, er omtalt tidligere.

Før denne beretning avsluttes, bør en vel komme inn på de utallige guttehopprenn som Grei har holdt i Alunsjøbakken gjennom årene. Allerede i begynnelsen av 1920-årene fant det første guttehopprenn sted der oppe. Deltakelsen var overveldende og Grei-arrangørene tok god hand om smårollingene. Dette har fortsatt helt fram til jubileumsåret. Det er vel tvilsomt om disse arrangementer har skaffet foreningens kasse noe større inntekter, men Thorvald, Olaf, Birger og flere la ikke så stor vekt på fortjenesten. Deres formål var å fremme skisporten blant guttene, og at de fremmede gjester skulle føle seg hjemme i Greibakken. Det må også sies at deres ønske gikk i oppfyllelse. Alunsjøbakken som i mange år var den største av guttebakkene vant ry blant skientusiaster og blant gutteledere fra Akershus, Opland og Buskerud. Etter sigende deltok også et år en stor Kongsbergtropp.

Disse gutterennene i Alunsjøbakken har blitt en tradisjon blant Greifolk, og når publikum har inntatt plassene på sjøen og den første gutten har satt utfor, er det ikke så lite av en viss Holmenkollstemning til stede. I disse rennene har sjølsagt Greiguttene, husmenn som de alltid har vært i sin egen bakke, ofte erobret de beste premiene, og også oppsatte lagpokaler har havnet hos foreningens egne gutter.

— — —
Når en så er ferdig med denne beretningen, må en få tilføye at en er merksam på at det hele muligens er blitt en tørr og kjedelig oppramsing av tall og resultater. Vårt språk er dessverre ikke så rikt nyansert at det har vært mulig for oss å finne en ny betegnelse for hver skiløpers prestasjoner eller for de forskjellige konkurranser. Meningen med det hele er imidlertid heller ikke

at dette skal være noe stort literært verk. Det skal være en hjelp for de som neste gang kanskje får æren av å skrive en historisk skildring av skisporten i Grei. Derfor er vår beretning laget så nøyaktig som mulig, og dersom det er enkelte fraser som går igjen for ofte, ber vi om lesernes overbærenhet.

Til slutt en hjertelig takk for de opplysninger vi har fått fra våre «first strings» fra 1920-årene. Det har vært oss en sann fornøyelse å høre på deres beretninger og historier.

TERRENGLØP — FRI-IDRETT

Da vår forening ble stiftet i 1919, hadde vi ingen sportsplass og det ble ganske naturlig at den første idrettsgren det ble konkurrert i var terrengløp. Interessen for disse løp ble med en gang meget stor. Det var jo gode gamle kamerater som ofte tok en liten dyst og et nappetak enten det nå gjaldt det ene eller det andre, og det var derfor moro å kunne «fichte» når det skjedde etter bestemte lover og regler. Diskusjonen gikk bestandig høyt etter et slikt løp. Ingen hadde latt seg slå hvis ikke det eller det hadde inntruffet. Men slik har det jo vært gjennom alle tider og slik vil det også bli.

Terrengløp på den tiden var aldri kortere enn 8 km. og gikk som oftest i skogsterreng. Den løypa som «Grei» oftest benyttet til sine konkurranser var «Kaffesteinløypa». Denne gikk fra Greiplassen og forbi Vesletjern, Rosentorvmyra, Alunsjødammen, opp Sommerveien og fram til «Kaffestein» i Blåveien, ned Blåveien over Evenseterva, Kavlebruene, rundt Diesenland, Sjøbakken og Kuveien og ned til plassen igjen. Dette bare for å orientere våre yngre medlemmer om hvor gamlegutta «knivet» den første tiden. Til å begynne med hadde disse terrengløperne ikke rare utstyret, og med teknikk og taktikk var det så som så. Det er nok mer enn en Grei-gutt som har vunnet terrengløp i beksømsko, langbukse og blåskjorte. Det var bare å vrenge av seg jakka og renne i vei det. Turnsko og løpedrakt fantes nok ikke den første tiden. Det fortelles at en av gutta hadde fått låne et par turnsko, men dessverre var disse mange nummer for store, men de ble resolutt bunnet fast med hyssing. Hvordan det gikk i løpet kan jo enhver tenke seg. Det som disse karene manglet av utstyr og teknikk, tok de igjen med et gnistrende konkurransehjør og en innsatsvilje som vi mer enn gjerne skulle se litt mer av i våre dager. Etter

hvert som tiden gikk fikk de se og lære og utstyr og treningsmetoder ble bedre. De skjønnte snart at forhåndstrening måtte til og de lærte at massasje må til skal det bli resultater. At det ble trent og massert skal være sikkert, for det fortelles fra sikkert og påvlitelig hold at «når Grei hadde terrengløp lå det en eim av kamferlukt rundt hele Alunsjøen», og historien om at n'Thorolf måtte gå baklengs ned av trappa da han skulle på jobben om morgenen etter treningen, verserer jo ennå i foreningen.

Den første vinner av Greis terrengløp var Karl Sørli. Han vant begge terrengløpene som ble arrangert det første året. Han fikk ikke benevnelsen «Klubbmester», da denne tittel først ble innført flere år senere. Den videre rekkefølge i disse to løp har vi dessverre ikke kunnet skaffe, men vi vet i hvert fall at på de første plassene kom bl. a. Thv. Arnesen og Reidar Winger. Hvordan det gikk Birger Thorin i disse løpene skal ikke sies for sikkert, men sikkert er det at Birger vel i disse første årene var den som vant oftest. Skjønt en gang måtte alle storflyerne se seg slått og de var da Alfred Amundsen slo hele koblet. I 1921 ble den første vandrepokal i terrengløp, ja ikke bare i terrengløp, det var vel den første vandrepokal i foreningen oppsatt. I mellomtiden hadde et nytt navn dukket opp blant terrengløperne. Arthur Andersen viste alle konkurrentene ryggen tre år på rad og tok pokalen til odel og eie. I denne tiden fikk foreningen i stand samarbeid med andre foreninger og det er med særlig glede vi minnes konkurransene med Nittedal I.F. I disse samarbeid fikk Grei-gutta nye impulser og lærdom som kom godt med de første årene.

Men årene gikk, foreningens medlemstall vokste og nye navn dukket fram og truet den eldre garde. I 1927 ble det oppsatt en pokal til bestemann i terrengløp og ski. To år på rad kunne Thv. Arnesen sette denne ettertraktede pokal på bufeen, men så kom Øivind Winger. I 1929,30 og 31 slo han alle de andre konkurrentene sammenlagt og kunne bære trofeet med seg hjem. Likere gikk det ikke med neste pokal som ble oppsatt. Også denne ble Øivind Eiermann til. Etter dette høres det ut som om Øivind bare kunne komme og forsyne seg, men så lett som det høres ut

var det nok ikke. I denne tiden nevnes Lorents Larsen, Sverre Utheim, Adolf Ammerud, Gunnar Larsen, Henry Olsen og Hølge Ottesen. Helge oppnådde å få navnet sitt gravert inn på en ny pokal oppsatt av foreningen. Denne pokal skulle vinnes tre ganger så dessverre for Helge var det ikke nok å ta den bare en gang. Nå overtok Erling Andersen som ledende terrengløper i klubben. 2 ganger sikret han seg klubbmesterskapet og pokalen. Dog skulle det bli Åge Larsen som etter så mange års «bitter Fight» skulle få pokalen til odel og eie.

I 1933 var Greis første klubbmesterskap i fri-idrett blitt avholdt. De første klubbmestere i fri-idrett ble: Kule: Adolf Ammerud. Spyd: Erling Andresen. Diskos: Erling Andresen. Høyde: Adolf Ammerud. Lengde: Erling Andresen. 80 m.: Adolf Ammerud.

Uten forkleinselse for noen tror vi å kunne si at den som vel hadde størst ære for at det ble sving på fri-idretten innen klubben, var Adolf Ammerud. Da han overtok jobben som leder for fri-idrettsgruppa ble det fart på den. (Hvilket det jo også selvfølgelig bør være på en fri-idrettsgruppe.) Guttene trente i forskjellige øvelser, smågutter deltok i terrengløp rundt om og hevdet foreningens navn med ære. Gutteløpere som Håkon Andersen, Rolf Thorin, brødrene Bjarne og Thorbjørn Haug satte sitt preg på premielistene rundt om. Så fyldig deltakelse som Grei hadde i sine klubbmesterskap i 1936, 37 og 38 har vi vel ikke hatt siden. Men det var ikke bare innen foreningen at fri-idretten blomstret, også ute i åpne stevner hevdet guttene seg godt. Bl. a. kan nevnes at Åge Larsen ble kretsmester på 3000 m., foruten at han vant en masse terrengløp og hevdet seg godt på 1500 og 5000 m. Egil Kjenve vant Akershusmesterskapets 100 og 200 m samt lengde i kl. C. Egil kvalifiserte seg forresten til finalen på 200 m. i Arbeidermesterskapet og ble her nr. 5. Foreningen opptok forbindelser med andre klubber og det ble avholdt flere klubbkonkurranser i fri-idrett hvor Grei gjorde det meget godt. I 1938 vant Kåre Tronrud Akershusmesterskapet kl. C i 100 og 200 m. og ble nr. 2 i lengde. Fredrik Amble som året før vant Akershusmesterskapet i kule ble denne gang nr. 2. Det var ganske klart at når guttene greide å hevde seg så godt individuelt, måtte det

også lagmessig gå bra. Grei har i flere år stilt lag i Østkantstafetten, men har i den harde konkurranse ikke klart å gå helt til topps. Men det greide de derimot i Grensestafetten. Her vant Greis stafettlag en stor seier, og vant første napp i en stor pokal. Året etter stilte ikke Grei lag, uforståelig av hvilken grunn.

Foreningen arrangerte årene før krigen flere åpne terrengløp med start fra Sportsplassen, Bredtvedt og Flaen. I alle disse løp var det stor deltakelse, men da nærmere opplysninger mangler kan vi dessverre ikke gå nærmere inn på dem.

Det første arrangement etter krigen var klubbmesterskapet som gikk fra Sportsplassen den 9. september. Løypa var 3,5 km. lang. Bjarne Haug ble bestemann med tiden 10,52 min, 6 sekunder foran broren Thorbjørn. Knut Steen vant B-klassen med tiden 11,59 min. I klassen 13–15 år ble Ivar Thoresen best, mens Finn Andersen vant klassen 10–13 år. I kl. 15–17 år vant Ola Østlund. Grei sto samme år som arrangør av kretsmesterskapet i terrengløp. Dette ble avholdt 16. september. Vi fikk god kritikk for arrangementet, og flere av våre gutter deltok med gode resultater. Den beste plassering oppnådde Håkon Andersen som gikk helt til topps i den harde C-klassen. Da ingen hadde søkt om avholdelse av kretsmesterskapet i terrengløp for 1946 fikk Grei henvendelse om å arrangere dette igjen, hvilket foreningen på kort varsel påtok seg. I dette løp ble Håkon Andersen nr. 4 og Bjarne Haug nr. 5 i A-klassen. I Bislettstafetten den 13. mai ble Greis lag nr. 12 i kl. 2, vel 2 min. etter vinneren. Den 24. mai oppnådde laget 10. plassen i Liullstafetten kl. C. I Norgesmesterskapet i terrengløp som gikk 27. mai på Konnerud var foreningen representert med to mann. Håkon Andersen og Bjarne Haug. Håkon bl. nr. 30 og Bjarne nr. 46. I fireklubbkonkurransen Grorud, Furuset, Høybråten og Stovner og Grei, besatte Greis 10-mannslag 2. plassen i terrengløp. Bjarne Haug ble beste Greigutt med sin 2. plass, 6 sek. dårligere enn vinneren. Dette året oppsatte foreningen nok en pokal i terrengløp som skulle vinnes 3 ganger. Håkon Andersen vant første gang og ble samtidig klubbmester. Klubbrekorden på 400 m. fikk også et puff nedover idet Trygve Andersen forbedret den til 57,1 sek. Sesongen 1947

ble åpnet med en 2. plass for Håkon i Ullevåls terrengløp 13. april. En uke etter besatte han 2. plassen i Akershusmesterskapet, bare 2 sek. etter seierherren. I klubbmesterskapet ble igjen Håkon best, og tok samtidig sitt annet napp i pokalen. 7. september ble det arrangert en pokalkamp i terrengløp og lengdesprang for gutter mellom Ørn og Grei på Greibanen. Gjestene seiret overlegent med 48 mot våre 22 poeng. I Norgesmesterskapet i terrengløp ble Håkon nr. 16 etter et meget godt løp. Våren 1948 ble det avholdt en innendørskonkurranse i hopp uten tilløp, og her forbedret Trygve Andersen klubbrekorden til 2,89 m. I Bygdguttens terrengløp 18. april ble Håkon nr. 4, 1 min. etter vinneren. Til årets Akershusmesterskap der Håkon var en av favorittene, kunne han dessverre ikke starte på grunn av sykdom. Klubbmesterskapet i terrengløp foregikk fra plassen søndag 17. oktober. Løypa som gikk i småkupert terreng var ca. 3,5 km. lang. Her seiret atter Håkon og tok dermed den oppsatte vandrepokal med seg hjem for godt. Hans tid var 11,27 min. Beste junior var Ivar Thoresen 12,21 min. I kl. 14—16 år vant Finn Andersen med 3,54 min og 12—14 års klassen vant Arnfinn Sollie med 4,18 min.

Hvis denne oversikten over terrengløp og fri-idrett gjennom de 30 år som er gått på enkelte steder skulle være litt unøyaktig håper vi leseren og den eller de vi skulle ha glemt bære over med oss for det. Vi har nemlig måtte rekonstruere alt sammen etter hukommelsen, og den har som alle vet lett for å bli sløvet med årene.

Gjeldende klubbrekorder i fri-idrett er:

KLUBBREKORDER I FRI-IDRETT PR. 8. NOVBR. 1948

60 m.:	Egil Kjenve	7,4 sek.	(1935)
100 »	Egil Kjenve	11,5 »	(1936)
200 »	Egil Kjenve	23,8 »	(1936)
400 »	Trygve Andersen	57,1 »	(1946)
800 »	Rolf Thorin	2,13,8 min.	(1937)
1500 »	Bjarne Haug	4,20,0 »	(1938)
3000 »	Åge Larsen	9,35,6 »	(1936)
5000 »	Åge Larsen	17,19,8 »	(1936)

Lengde m. f.:	Egil Kjenve	6,09 m.	(1936)
Lengde u. f.:	Trygve Andersen	2,89 »	(1948)
Høyde m. f.:	Erling Andresen	1,60 »	(1935)
Høyde u. f.:	Adolf Ammerud	1,23 »	(1936)
Kule:	Fredrik Amble	12,01,5 »	(1936)
Diskos	Fredrik Amble	34,85 »	(1937)
Spyd:	Fredrik Amble	39,00 »	(1935)
1000 m. stafett	2,22,3 min.	

SYKKELSPORTEN

Det var ingen tilfeldighet at sykkelporten nettopp innen Grei i sin tid nådde slike resultater.

De eldre årganger innen Grei fikk være med å se de første sykkelritt på landevei som ble holdt her i landet. Det var omkring årene 1909–1910 disse ritt tok til. Startstedet var ved 10 km. støtten på Grorud. Lokaler ble leid i Loge St. Olav som holdt til i Kjosgårdens 2. etasje. Det ble arrangert sykkelritt så å si hver søndag sommeren og høsten utover. Vi eldre husker alle de store og berømte ryttere fra dengang: Juul Hansen, Birger Andreassen, Karl Olsen, Karl Gulbrandsen, Josef Bye, Ole Engebretsen, Thomas Stryken og mange andre. Spesielt husker vi Juul Hansens rekordritt Trondheim—Oslo på ca. 25 timer. Det var en fabelaktig prestasjon dengang på de grusveier som da fantes. I året 1912 ble det første Norgesmesterskap avholdt. Startstedet var da flyttet til Hultgården på Romsåssletta. Favoritten ble utpekt som Josef Bye og Gjelleråsgutten Ole Engebretsen. Spenningen blant tilskuerne var enorm. Noen holdt på Josef Bye, andre og deriblant de fleste fra Grorud holdt på Ole Engebretsen. Resultatet ble at Josef Bye seiret og ble utropt som den første Norgesmester på sykkel.

Sykkelsport-interessen blant oss gutter på Grorud vokste for hvert år, men det var ikke så lett for en unggutt dengang å få kjøpt seg en sykkel.

Først da skolen var unnagjort og vi var kommet i arbeid og hadde tjent oss noen kroner kunne det bli sjansje til det.

Etter hvert modnes tanken om stiftelse av en sportsforening blant oss gutta. Så var det i året 1916 vi gutta på Kalbakken, Bredtvedt og Apalløkken stiftet Grorud Sportsforening. Det var ca. 25–30 gutter. Vi var blitt enige om å dyrke ski, sykkel og

fotball. Allerede samme høst holdt vi klubbritt for medlemmene. Vi har et avisutklipp fra august 1916 som forteller om resultatene. Vi refererer et av dem her:

«Grorud Sportsforening holdt sykleridt søndag for sine medlemmer. Distansen var 35 km., og konkuransen blandt deltagerne var meget skarp.

Nr. 1 blev Gunnar Andersen, tid 1 time 11 min. 2. Thorvald Arnesen 1 t. 14 min. 36 sek. 3. Reidar Winger 1 t. 15 min. 20 sek. 4. Arne Themmen 1 t. 15 min. 59 sek.

Dommere var de herrer A. Andersen og O. Knudsen.»

Denne foreningen fikk dessverre ingen lang levetid, grunnet plassmangel og lite penger gikk den inn allerede året etter.

Sykkelsporten innen Grei tok allerede til i foreningen første virkeår 1919 med flere klubbritt. Det viste seg at foreningen allerede fra starten hadde flere gode ryttere. Vi nevner en del av disse: Thv. Arnesen, Reidar Winger, Thorleif Andersen, Johan Andersen, Johan Danielsen. Etter hvert begynte disse å delta i nasjonale sykkelritt. Det var enkelte av disse som oppnådde god plassering. Etter et par års forløp kom Greis unge garde. Det var gutter som det kom til å stå ry av og som var kjent av hver eneste sykleentusiast i landet. I året 1922 dukket det opp to «stjerner» i Grei: Harald Gran og Sverre Utheim. Disse to gjorde seg stadig bemerket i årene 1922 og 1923. De deltok i mange ritt og høstet en masse premier.

Harald Gran deltok i flere uttakninger til Nordiska Spelen som ble holdt i Sverige og i en av disse seiret han. Harald Gran forteller selv om dette i årboken.

Etter disse to ryttere kommer Bjarne Utheim og Osvald Marthinsen som også ble to ualminnelige gode ryttere med mange fine plasseringer i klubbritt som nasjonale ritt. For å nevne Norgesmesterskapet 1924 over 30 km. plaserte Osvald Marthinsen seg som nr. 3 og Sverre Utheim seg som nr. 4.

Samtlige disse 4 ryttere deltok på bane og høstet en mengde premier.

Grei var nå blitt en «stormakt» innen sykkelporten. Våre

ryttere var ettertraktet blant sykkelarrangørene for sine glimrende prestasjoner. Våren 1925 fattet Grei vedtak om å avholde et «åpent nasjonalt ritt. Søknad ble sendt Norges Cykleforbund som i sitt første møte approberte Greis søknad om avholdelse av ritt Kr. Himmelfartsdag 21. mai 1925.

RAGNVALD MARTINSEN

Distansen for dette ritt var 70 km. for senior og 50 km. for junior. Der startet 9 mann i senior og 54 mann i junior.

I dette ritt startet Ragnvald Marthinsen som nr. 44. Straks før starten fikk en av dommerne se at R. M. ikke hadde noen klokke på sykkelen. Han fikk beskjed om at han ikke fikk starte hvis han ikke satte klokke på syklen. Ragnvald spurtet hjem, fikk satt på klokken og kom tilbake, men 11 sek. etter sin fastsatte starttid.

I dette ritt «slo» Ragnvald for alvor igjennom som sykkelrytter. Han ble nr. 2 etter den senere så glimrende rytter Gustav Kristiansen, Hero. Dette

at Ragnvald ble nr. 2 var for så vidt ingen overraskelse for oss i Grei som hadde «fulgt» denne unge guttens framgang fra ritt til ritt. Ragnvald var den fødte konkurransesyklist. Med sin eminente teknikk og strålende fighterhumør måtte han nå til topps. Ragnvald satt varige spor etter seg i norsk sykkel sport med sine 10 Norgesmesterskap og flere rekorder.

I anledning det planlagte «Nationale Cykleridt» hadde Grei nedsatt en stor komité av kvinner og menn. Disse gikk inn for oppgaven med liv og lyst.

Folkets Hus på Grorud ble leid for anledningen. Vi gikk jo ut fra at det ville bli stor deltakelse.

Stevnedagen opprant med strålende vær. Komiteens medlemmer gikk i gang med sitt arbeide.

Damene kokte kaffe, varmet melk og skar smørbrød og gjorde i stand til det store innrykket. For anledningen var presidenten i N.C.F., herr Thorstensen, møtt fram. Det kastet jo glans over stevnet. Samtlige dommere var fra N.C.F.

De fleste Oslo-aviser var representert ved sine sportsmedarbeidere. Vi hadde latt trykke programmer som ble distribuert oppover hele ruten ved hjelp av motorsyklister. Det var møtt fram en masse tilskuere både ved startstedet og oppover hele ruten.

Stevnet forløp helt prikkfritt. Etter rittet ble samtlige deltakere, dets funksjonærer, journalister samt N.C.F.s president innvitert til Folkets Hus hvor de ble traktert med nydelige smørbrød, kaker og kaffe.

Premieutdelingen ble foretatt om kvelden under stor tilslutning og stor begeistring.

Dette store stevne ga et overskudd på kr. 4,50. De fleste av medlemmene trodde på forhånd det ville bli et større underskudd. Oslo-pressen var etter stevnet enstemmig i sin kritikk, arrangementet fikk betegnelsen mønstergyldig.

Det var moro å være Grei-gutt dengang.

Fra 1925 og til 1932 var en stor tid for vår sykkelgruppe. Rytterne var med i konkurranser hver eneste søndag gjennom hele sesongen. Det ble som tidligere nevnt vunnet Norgesmesterskap og kretsmeesterskap til våre gutter. I og med at vi hadde «stjerner» bevirket dette på at vi fikk flere juniorer til å dyrke sykkel sporten. Interessen fra publikums side var også stor. Det er sikkert at de aktive sykkelrytterne og publikumerne våre har mange gode minner fra de forskjellige turer til Moss, Høland, Lillestrøm, Gjøvik, Hamar osv. Alle steder oppnådde våre gutter meget gode plasseringer. Det vil føre for langt å nevne alle ritt, men en del bør nevnes. Bjarne Utheims sesong i 1925 som banerytter f. eks. Han vant i denne sesong 25 premier, hvorav 18 stk. var 1. premier, de andre var 2. premier. Han satte banerekorder på 1000 m. og 3000 m. i Moss, på 1000 m. i Lillestrøm, disse står

uslått ennå. En banerekord han innehadde på Kongsberg er blitt slått med $\frac{1}{10}$ sek.

I 1926 ble Ragnvald Marthinsen nr. 2 i Norgesmesterskapets 30 og 100 km. Sesongene utover er gode. Våre gutter kjører meget godt. I A-klassen er det Ragnvald og brødrene Utheim, i B-klassen Olaf Akselsen, Georg Thoresen, i C-klassen Ivar Jørgensen og i Old Boys Reidar Winger som ligger langt oppe på premielistene.

I 1928 skulle det endelig klaffe for Ragnvald. Han ble Norgesmester over 100 km. Dette var Ragnvalds og Greis første mesterskap. Olaf Akselsen kjørte seg samtidig opp til A-rytter i dette året.

På generalforsamlingen i april 1930 ble det vedtatt at Grei skulle søke om opptakelse i Arbeidernes Idrettsforbund. Det sto da skrevet i «Arbeiderbladet» at A.I.F. fikk en god forsterkning til sitt forbund og at Grei var landskjent for sin sykkelgruppe. Dessverre hadde Ragnvald Marthinsen meldt seg ut av Grei før overgangen til A.I.F., men vi fikk igjen en ny stjerne i Olaf Akselsen. Sverre Utheim sto fortsatt med som aktiv. Det viste seg at han skulle få en god sesong i 1931. I dette året fikk vi også en god forsterkning ved at den kjente syklist Einar Kristiansen fra A.C.K., meldte seg inn i Grei.

Vi skal nevne noen resultater fra 1930 og 31. På vårparten 1930 ble det arrangert et terrengritt om Concordia-pokalen. Olaf Akselsen vant og fikk sin første aksje i pokalen. Året etter ble han nr. 2. Siden har det ikke vært noe arrangement om denne pokalen, og ingen vet hvor den er havnet. Synd for Olaf som lå så godt an for disse ritt. Sagene Idrettsforening og Grei arrangerte kretsemesterskap over 100 km. 6. juli 1930. Olaf ble kretsmester. Søndagen etter vant han et ritt over 100 km. oppe på Lillestrøm på tiden 3,12,31. Etter disse gode prestasjoner ble Olaf sendt til Trondheim for å delta i Arbeidermesterskapet over 100 km. Her ble han nr. 3 på tiden 3,18. I et stort ritt på Strømmen vant igjen Olaf på 2,16. Sverre ble nr. 5 på 2,20. Noen resultater for juniorrytterne foreligger ikke, så dessverre må disse utebli. Ved klubbrikket våren 1931 over 2 mil vant vårt nye medlem Einar Kristian-

sen på 39,37. Olaf ble nr. 2, 28 sek. etter. Ved et nasjonalt ritt den 4. mai 1931 vant Einar Kristiansen på den gode tiden 35,13. Søndagen etter vant han et ritt over 3 mil på 53,35. Sverre ble nr. 5 på 55,18. Den 5. juni arrangerte Grei nasjonalt ritt hvor Sverre ble nr. 3.

I kretsmesterskapet i 1931 ble det dobbeltseier både i klasse A og klasse C. Sverre Utheim ble kretsmester på 10 mila med tiden 3,17,41, Olaf ble nr. 2 på 3,20,04. Hans Arnesen vant kl. C med tiden 1,17,25 og Trygve Olsen ble nr. 2 på 1,17,53.

Dette året arangerte Grei kretsmesterskapet over 30 km., hvor Einar Kristiansen ble nr. 2, 15 sek. etter vinneren.

Ved Arbeidermesterskapet over 10 mila i 1931 kjørte Sverre Utheim et meget godt løp. Fra beskjedne 6. plass ved vendemål (50 km.), kjøte han siste halvdel helt ypperlig og oppnådde en god 2. plass på tiden 3,10,15. Ved samme stevne vant vår C-rytter Trygve Olsen sin klasse på 1,38,17 og fikk Arbeidermagasinets pokal.

Av andre ritt som bør nevnes har vi Frøys landeveisritt hvor vi vant den oppsatt Dunlop Rubbers Pokal ved følgende: Kl. A, 2. pr. Sverre Utheim, 3. pr. Einar Kristiansen, 4. pr. Olaf Akselsen. Kl. C, nr. 4 Trygve Olsen, nr. 5 Hans Arnesen. Grei vant med 33 poeng. Sagene ble nr. 2 med 29 poeng.

Av store ritt må vel også Øieren Rundt nevnes. Sverre Utheim vant dette rittet i 1931 med tiden 4,43,52. Olaf Akselsen ble nr. 3 på 4,45,07.

Grei har deltatt i flere stafettritt. Til tross for at vi hadde mange gode ryttere fikk vi det ikke til å klaffe i disse ritt. Vi kan nevne et som gikk Øieren Rundt i 1931. Vi stilte følgende lag i kl. A: Hans Arnesen, Sverre Utheim, Olaf Akselsen og Einar Kristiansen. I kl. B: Trygve Olsen, Ivar Jørgensen, Georg Thoresen og B. Utheim. A-laget ble nr. 4, tid 4,11,33. B-laget nr. 3, tid 4,20,26.

I stafettrittet Rundt Gjerdrum skulle vi da endelig få en seier. Vi vant dette ritt hvor Sverre viste glimrende kjøring.

I banestevnene var det Einar Kristiansen som hevdet seg best. Han oppnådde mange bra plasseringer.

Sesongen 1932 og utover ble ikke noen stor tid for vår sykkelgruppe. Interessen ble helt borte. Noen av gutta fikk lyst på fotballen. Fotball og sykkel kan som kjent ikke kombineres. Vi hadde da med to ryttere i mesterskapet på 10 mila. Hans Arnesen ble nr. 3 og Trygve Olsen nr. 5.

Dette var en beskjeden slutt på en idrettsgren hvor våre gutter i hard konkurranse hadde hevdet seg så godt. Vi husker så godt en overskrift fra sportsavisen i slutten av 20-årene: «Har Grei sykkelstjerner på lager?» sto det. Det er et ønske at noen av våre medlemmer ville gå inn for enkeltmannssporten og da forsøke seg på sykkel. Kanskje vi igjen kunne framtrylle noen sykkelstjerner. Våre veteraner stiller seg sikkert til tjeneste med gode råd og erfaringer fra sine storhetsdager.

Interessen for sykling har ligget i meg fra jeg var liten gutt. Jeg husker ennå som om det skulle være i dag at jeg som 11 års gutt gikk til Husmannsstua i Trondheimsveien for å få et glimt av sykkelrytteren Juul Hansen da han i 1909 kjørte sitt rekordritt fra Trondheim til Oslo. Da ble min interesse for sykling for alvor vakt, men det gikk ennå flere år før jeg var den lykkelige eier av en sykkel.

I året 1920 meldte jeg meg inn i Grei og begynte å starte i klubbritt. Våren 1922 ble Grei innmeldt i kretsen og forbundet, og samme år startet et stafettlag i Øieren Rundt, hvor vi oppnådde en 4. plass. Litt senere på året startet jeg i et nasjonalt 40 km. ritt i Vestby hvor jeg oppnådde en 1. plass med tid 1,16,17. Senere på sommeren startet jeg i et ritt på 50 km. på Hadeland hvor jeg ble nr. 2 med tid 1,33,50. Siden var jeg med i Norgesmesterskapet over 30 km. på Hamar og ble nr. 4 med tid 52,14. Samme år fikk jeg også en 1. plassering i Vansjø rundt, 62 km. på tid 1,50,20. Et ritt som jeg husker særlig godt var 70 km. til Stryken og retur med start fra Bjerkebanen, hvor jeg oppnådde en 5. plass. Jeg hadde kjørt bra på opptur, vendte ved Stryken, og hadde kjørt ca. 2 kilometer nedover igjen da uhellet plutselig inntraff. Jeg kjørte på høire side av veien da en privatbil kom mot meg og

tok inn i forhjulet så jeg selv gjorde en saltomortale og havnet på enden i veien, men hvor det ble av sykkelens visste jeg ikke. Da jeg imidlertid hadde fått summet meg litt, oppdaget jeg den langt inne i skogholtet. Jeg hadde ikke tid til å befatte meg med bilen, men tenkte bare på sykkelens og var ikke sen om å hente den, men den var i en sørgelig forfatning. Gafflen, hjul og eiker var helt vridd, men jeg la den i veien og hoppet opp og ned på den til jeg til slutt fikk hjulene til å gå rundt igjen og slet meg fram til mål. Men uhellet for dagen var ennå ikke slutt. Da jeg syklet hjem om ettermiddagen og var kommet bak låven på Kalbakken gård sto det ei ku tjoret der. Tjoret gikk over veien og da jeg passerte dette, rykket kua til. Bang, sa det, og der lå de sørgelige rester av det som en gang hadde vært en sykkel. Jeg måtte bære restene hjem, men dagen etter kjørte jeg levningene til sportsforretningen hvor jeg hadde kjøpt den og sa: «det var en dårlig sykkel jeg fikk». «Du skal få en ny», sa sjefen, og den som vandret stolt ut med en ny sykkel, det var meg. I 1923 startet jeg i A-klassen i et par ritt hvor jeg ble uplasert, og startet så i uttakingsrittet på Lillestrøm til «Nordiska Spelen» hvor jeg ble nr. 1 med tid 5,20,06. Siden startet jeg i nok et uttakingsritt til «Nordiska Spelen» hvor jeg ble nr. 2. Etter dette har jeg deltatt i mange ritt med mer eller mindre hell, men jeg har aldri angret på syklingen.

Til de unge vil jeg si: «Ta idretten alvorlig, ikke røyk, ikke drikk, vær måteholden i alt.»

Husk at du bærer foreningsmerket og dette merket skal være rent, så alle med rette vil kunne si: «Det er en virkelig grei gutt eller grei jente».

Idretten skaper godt kameratskap, den gir glede og humor, og sist, men ikke minst, en sunn sjel i et sunt legeme.

H a r a l d G r a n.

Da jeg ble oppfordret til å skrive litt om gamle sykkelminner i Greis jubileumsskrift mottok jeg denne oppfordring både som en plikt og som en ære. Blant Greis sykklister trådte jeg jo mine

barnesko, og mottok her mine første impulser i sporten, og med så gode læremestere som Harald Gran, Osv. Marthinsen, Sv. Utheim måtte det gå bra. Jeg minnes spesielt den tiden da en måtte være syklist av høy klasse for å vinne et klubbritt i Grei, det var konkurranse om sekundene til siste meter, ja det var en god og morsom tid.

Mange har spurt meg om hva jeg synes min beste prestasjon var — da vet jeg ikke alltid hva jeg skal svare, det er jo så mange oppfatninger om prestasjoner, men min personlige mening er at ikke alltid veier minutter og sekunder mest, men resultatet etter det man disponerer over i øyeblikket, så som humør, treningsgrunnlag, materiell osv. For å ta et eksempel, i 1926 deltok Bjarne Utheim og jeg på Hamar i et 70 km. løp, vi syklet fra Grorud lørdag kveld til Hamar (120 km.), startet tidlig søndag morgen, vant hver vår klasse, tråkket til Grorud og var hjemme tidlig på kvelden, en prestasjon etter min mening. Eller da Bjarne og jeg i Norgesmesterskapet på bane på Delenengen samme år klinket sammen i siste runde, klart foran de andre, reiste oss opp, så på hverandre og lo, det er også en prestasjon etter min smak.

Humør er alltid godt å ta med seg, særlig når det skal kjøres lange landeveisløp, det trenges når det skal kjøres konkurranser over mange timer, det hender jo også alltid en masse pussige ting som man kan more seg kostelig over etterpå — men leie ting også.

Jeg husker spesielt Olympiåret 1928, jeg fikk ingen ting til i forsommerens løp, enda jeg var i min beste form. To uttagninger gikk fløyten, med flere uhell av en eller annen art. Så endelig i Norgesmesterskapet som jeg vant stort klaffet alt, uttatt til Olympiaden, Grei og jeg fikk vårt første mesterskap og uhellene fra før var glemte. Olympiåret ble for øvrig ingen lysende bedrift for noen av oss norske, men man var da med, som det heter.

Da en oppramsing av resultater fra 16 års deltakelse i sporten, om hell og uhell, lette løp og tunge løp, slit og trening, vil føre for langt innen en snau ramme, vil jeg heller ta en liten summering av mine erfaringer, om det ifall kan bli andre til nytte.

Jeg fant tidlig ut at en stor porsjon tålmodighet måtte til for

en syklist, uten det er han fort ferdig. På lange treningsturer på 5—6 timer alene, får man det rette inntrykket av dette, for alene bør en være, for øvrig i all trening, etter behørig instruksjon. Jeg har alltid vært mot trening i flokk. — Det som passer for den ene passer ikke den andre. — Trener en alene, studerer en bedre seg selv og blir fortere klar over sine svakheter og sin styrke — uten at andre blir kjent med dem. Taktikk vil mange kalle det, men det er jo også en del av konkurransen. I det hele tatt å bruke vettet sitt og bli kjent med seg selv er selve kjernen i en idrettsmanns framgang. Å sette opp generelle regler for trening er ikke bra, da tror jeg det kommer galt avsted, rent bortsett fra helt tekniske finesser.

Bruker man derfor sin interesse og øvrige disposisjoner riktig kan man få stor glede av sykling, og mange gode minner, det har jeg fått.

Til slutt vil jeg gratulere 30 års jubilanten på det hjerteligste og med alle gode ønsker for framtiden.

Ragnvald Martinsen.

Jeg har bare gode minder fra Sportsforeningen Grei og sykkel-sporten som jeg deltok i. Et vil jeg særlig nevne, det var et bane-ritt i Moss. Ragnvald Marthinsen og jeg var uttatt til å konkurrere om en vandrepokal som var oppsatt i kl. B. Vi vant denne, men rykket samme år opp i kl. A, så vi fikk ikke konkurrere mer om den. Men vi samlet neste år 2 fulle lastebiler med heiagjeng og ryttere fra Grei og dro til Moss igjen. Det var Ivar Jørgensen og Osvald Martinsen som skulle forsvare pokalen og de gjorde det bra for de ble nr. 2. Og moro var det når Ivar ropte: «Kjør på onkel». Ja, vi høstet noen andre premier også, og var på fest om kvelden. Om natten kjørte vi hjemover igjen og hadde mange episoder på turen som sikkert mange av de gamle Grei-medlemmene husker.

Bjarne Utheim.

FOTBALL

er i likhet med ski og skøyter en utbredt og populær publikums-sport. I de fleste idrettsklubber inntar fotball som regel en framskutt plass.

I vår klubb har nå fotballsporten inntatt en bred plass i programmet. Interessen for denne sport er blitt større og større for hvert år.

De første årene i Grei var det ski, sykkel og terrengløp som dominerte. Det var nok de som puslet litt med fotball også, men interessen var ikke så stor og treningsmulighetene dårlige. En liten firkant foran spisebrakken i Wingers stenbrudd var treningsplassen. Her kunne man ofte ikke se hverken spillere eller fotball for støv som virvlet opp under treningen. Om høsten var det noe bedre, da fikk man lov å benytte Kalbakkjordet til trening en tid før høstpløyningen tok til. Det ble straks mer interesse, flere kom til og det ble mer plan over det hele. I 1923 syntes guttene at de var såpass flinke at de ville prøve seg i krets-serien. Lag ble meldt på og første kamp gikk mot Grønvold på Furuset bane. Her tapte vi med 7-0. I denne kampen stiltes følgende lag: Trygve Andersen, Rolf Enger, Harald Arnesen, Erling Andersen, Olaf Arnesen, Rolf Andersen, Thorleif Andersen, kaptein på laget, Olaf Halfdansen, Øivind Winger, Reidar Olsen og Thorvald Arnesen.

Av de største nederlag og seire fra den første tiden huskes best 12-0 tap for Heming og 9-1 seier over Grorud. I denne første tiden var ikke laget så jevnt som det burde. Det nåddes ikke toppresultater på grunn av treningsforholdene og at flere av spillerne dyrket andre idrettsgrener samtidig, men interessen og viljen og et godt samhold blant guttene bar laget framover. Etter hvert som plassen vår ble større og treningsmulighetene

bedre vokste interessen, flere yngre spillere kom etter hvert til og laget ble mer jevnt. Ved overgangen til A.I.F. i 1930 hadde vi et bra lag. Vi vant vår egen pinseturnering med seier over Reidulf i finalen med 3-1. I kretsserien ble vi nr. 3 i kl. A etter Økern og Fram, Lillestrøm, men tapte rundekampen mot Grorud med 2-0. Samme år var vi en tur til Roverud. Her seiret vi over «Fart» med 9-0.

Året etter sto vi noe svakere i serien og tapte rundekampen mot Borgen i Sarpsborg med 6-3. Vi gjestet igjen «Fart», Roverud, hvor vårt A-lag spilte uavgjort 1-1 og vårt guttelag klarte 2-2 mot juniorlaget til «Fart». Av privatkamper kan nevnes seier over Sagene 2-0 og Tøyenkameratene 4-1 og tap for Sterling 6-2. Vi hadde nå meget gode gutte- og baby-lag, så rekrutteringen var i orden. I 1935 måtte A-laget en tur ned i B-klassen. Vi var særlig uheldige i mange kamper det året. Men guttene mistet ikke motet av den grunn, tvert imot. Laget holdt sammen som aldri før. Og året etter klarte laget den oppgave å bli beste rene B-klubb, men tapte finalen om kretsmesterskapet mot beste urene B-klubb, Lilleaker. Oppholdet i B-klassen ble således ikke lenger enn høyst nødvendig.

I 1937 var vi atter å finne i A-klassen. Laget var nå meget bra og i rundekampen mot A.I.F.-mesteren Rapid i Moss tapte vi knepent 4-2 og fikk rosende omtale i avisene etter kampen. En 8 dagers Sørlandstur med A-laget ble meget vellykket.

1939 var også jevn god sesong for laget. Vi avsluttet sesongen med Stor-Oslo-cupen. Etter avsluttende kamper sto vi likt i poeng med Spartacus, men vi hadde bedre målkvote. Likevel ble Spartacus utropt som cupmester på grunn av lagets 2-1 seier over Grei i de innledende kamper. Vi protesterte, men uten resultat.

Så kom krigen og stagnerte all idrett. Det siste krigsåret ble det dog spilt en del illegale kamper som viste at guttene ikke hadde glemt fotballkunsten. Etter krigens slutt i 1945 var Norges idrettsungdom igjen samlet i ett forbund, Norges Idrettsforbund.

Det tok ikke lang tid for idrettsungdommen var i full aktivitet igjen. Sesongen ble kort, en kom jo sent i gang, men det var

moro å se hvor ivrig ungdommen møtte opp til de første frie idrettskonkurranser.

Det er vel etter krigen at Grei har gjort seg mest bemerket i fotball. I den såkalte beskjeftigelsesserie som kretsen satte i gang sommeren 1945 stilte ikke vi lag, av den grunn at mange av våre spillere var med i hjemmefronten og i det militære. Dessuten var det vanskelig med utstyr til guttene.

Da det fra fotballkretsens side uttrykkelig ble framholdt at serien ikke ville ha noen kvalifiserende betydning besluttet vi ikke å stille lag. Men guttene ville ha kamp og det ble da arrangert følgende privatkamper:

Grei—Fagerborg	3—1	Grei—Royal Air Force	..	2—1
Grei—Progress	2—1	Grei—Kjelsås	0—5
Grei—Odd, Oslo	6—4	Grei—Hugin	3—2
Grei—Royal Air Force	..	4—1	Grei—Spero	2—2

Det var ikke å vente at nivået skulle ligge så høyt like etter krigens slutt, det var mange ting som var årsaken, men vi så lyst på fotballsporten framover likevel for vi hadde flere yngre lovende spillere.

Sesongen 1946 ble meget god for fotballen i laget vårt. De tidligere kretskamper var nå avløst med seriekamper. Vårt lag ble plassert i 2. divisjon som besto av 18 Akersklubber og bare en av disse ville bli stående i 2. divisjon, de øvrige måtte ned i 3. divisjon. Det var således små utsikter. I vår avdeling skulle vi altså spille 18 kamper, 9 borte- og 9 hjemmekamper. Av de 12 kamper som ble spilt denne sesong seiret vi i 11 og spilte uavgjort i 1, nemlig mot Bekkelaget 1—1. Stillingen i vår avdeling etter sesongens seriekamper var slik:

Grei	12	11	1	0	34—16	23 poeng
Furuset	12	9	0	3	34—18	18 »
Abildsø	12	7	1	4	24—16	15 »
Grefsen	12	7	1	4	35—31	15 »
Hasle	13	6	2	5	19—14	14 »

GUTTEGRUPPAS
TUR TIL TOFTE
I HURUM
Øverst fra båtturen.
De to andre fra
leiren.

Nordstrand	12	6	1	5	31-28	13 poeng
Simensbråten	13	4	1	8	40-33	9 »
Bekkelaget	12	2	2	8	24-37	6 »
Korsvold	12	2	0	10	19-43	4 »
Ø. Disen	13	2	1	10	27-51	5 »

Vi hadde grunn til å være fornøyd med sesongen, laget toppet sin avdeling uten tap og alt lå godt til rette for å vinne avdelingen, men sikker kunne vi ikke være, vi hadde både Furuset og Bekkelaget igjen og det var gode lag.

Sesongen 1947 skulle vise seg å bli den beste i Greis fotballhistorie. Som før nevnt hadde laget en gunstig posisjon å starte på, og alle var spente på hvordan det ville gå videre.

Vi startet i Akerscupen på Grorudbanen den 26. april og vant våre kamper således:

Grei-Lørenskogkameratene .. 1-0 mål
 Grei-Høybråten .. 4-3 poeng
 Grei-Grorud I.L. 2-0 mål

Finalekampene ble spilt på Grefsen Stadion dagen etter. Her møtte vi 1. divisjonsklubben Kjelsås og tapte på poeng 7-0.

Åpningskampene viste at laget gikk bra sammen og interessen for laget var god. Vi fortsatte å vinne våre seriekamper, men mot Bekkelaget ble det igjen uavgjort, denne gangen 3-3 etter en spennende og underholdende kamp. Vårt fotballag hadde nå maktet det som syntes umulig, nemlig 18 seriekamper uten tap og avdelingsmester. Vårt lag var nå klar for finalen mot Ullevål, som var den annen avdelingsmester. Første finalekamp ble spilt på Ullevål Stadion, hvor vårt lag seiret med 3-0, returkampen på Greibanen vant vi også med 3-0. For første gang ble et kretsmeesterskap i fotball brakt hjem til vår klubb. Laget hadde en enestående kampserie bak seg. 20 kamper uten tap forteller at det var en verdig mester og at lagets plass i 2. divisjon var berettiget.

KRETSMESTRE 2. DIV. 1947.

Bildet er tatt på Melløs Stadion før kampen mot Sprint og viser fra venstre, bakerst: Reidar Aamodt, Bjørn Krogstad, Harald Gudmundsen, Erling Andresen, Gunleik Blom. I midten: Arvid Andresen, Ragnvald Håve, Trygve Andersen. I midten: Haakon Andersen, Arvid Olsen og Magnus Andersen. Knut Steen som også er kretsmeester er ikke med på bildet.

TIL 1947 OG 1948 LAGET

Det var engang for ikke lenge siden at fotballspillet i Grei var ganske ny, men han Erling fulgte godt med tiden og brakte klubben opp i sky.

Han satte fart og futt i hele laget og ga det glød fordi han selv var optimist. Av lampefeber var han sjelden plaget for seiren var han sikker på til sist.

Av kapteinens tro ble hele laget styrket og det måtte vinne samme hva der hendte.

Med voldsom energi ble ballen dyrket og gamle nederlag betalt med renters rente.

Alle gutta på laget skal ha vår honnør, en bedre prestasjon tror jeg ikke det finnes. Det gode kameratskap og det gode humør skapte en sesong som vi alltid vil minnes.

I den kommende sesong må dere gå videre og bruke all vilje og kraft dere eier. Av oss skal dere få den støtte vi kan gi dere, vi skal heie dere fram til seier.

Årets rundekamper tok til 14. mai med 1. kvalifiserende runde. Som motstander fikk vi den sterke Østfoldklubb Sprint, Moss. Vi var jo dømt på forhånd, men det skulle gå annerledes. Vi reiste med en stor rutebil fra Kalbakken og stemningen blant guttene var meget optimistisk. Et stort heilagjeng var også med nedover. Vi stilte med laget fra kretsmesterskapet. Første omgang ble målløs. I annen omgang var det våre gutter som åpnet scoringen, etter 4 min. lå den første ballen bak Sprint-keeperen. En av Moss' aviser refererer således: Etter pausen dominerte «Grei» så å si hele tiden og tok ledelsen etter 4 min. ved c.f. Harald Gudmundsen. Han fikk en flott stikkball fra i. v. og smelte løs fra 20 m., og ballen gikk inn under tverrliggeren. Et førsteklasses mål. Så trakk Grei opp et godt angrep på venstresiden som i. v. avsluttet med en kanon i stolpen. Ballen skvatt bort til R. Aamodt, som netter. 2-0 til Grei etter bare 9 min. En 4-trekks kombinasjon avsluttes av c.f. som skjøt knallhardt. Etter 20 min. øket atter Gudmundsen for Grei til 3-0. Så reduserer Sprint til 3-1. Da det var gått 41 min. i annen omgang fikk Grei sitt 4. mål ved Erling Andresen etter corner. Med en solid seier kunne Akersklubben reise hjem, den var helt fortjent. Grei var et behagelig bekjentskap.

Ja, slik skrev Moss Avis. Det var moro å være Grei-gutt da. Var stemningen god på reisen utover, så var den ikke mindre

god på hjemreisen. Det er slike turer en husker og som sveiser guttene sammen. Hele laget hadde gjort en glimrende innsats, ikke bare noen enkelte. Det er samhold og innsats fra alle 11 som gir resultater.

I annen kvalifiserende runde møtte vi Kolbu på Grorudbanen og vant en sikker seier med 2-0. Hvem skulle vi så møte, ja det var vi spente på. Det ble ingen ringere enn Sparta, Sarpsborg, en av Østfolds sterkeste lag. Kunne vårt lag klare en tur til ned til Østfold med godt resultat? Det skulle vise seg at Sparta hadde nok med Greilaget. Etter målløs første omgang var det atter vårt lag som åpnet scoringen. Etter 10 min. i annen omgang er vår indre venstre fremme og netter. 1-0 og stor jubel blant våre tilskuere. Men 6 min. etter er Wang Sørensen mannen for utligningen. Så har Grei en kjempesjanse, men denne spoles for åpent mål. 3-4 min. før full tid er det atter Wang Sørensen som scorer, og med 2-1 er Sparta vinner.

Vi var meget godt fornøyd med resultatet, og med fotballagets innsats i årets rundekamper.

Etter ferien var det så til med seriekampene. En hadde nå ventet en reaksjon etter forsommerens mange og harde kamper, men laget holdt seg bra. Vi møtte nå mere jevne og sterke klubber enn de vi hadde møtt i kvalifiserende 2. div. Vi seiret over Stabekk 2-0, Mercantile 2-0, Spartacus 5-1, tapte for Sørli 1-0, Jordal 6-2, Merkantile 3-2, Spartacus 1-0 og uavgjort mot Jordal 2-2. Greis beste fotballsesong var over og guttene kunne med god samvittighet legge fotballstøvlene på hylla for vinteren.

Sesongen 1948 ble noe ujevn. Laget hadde mistet noe av den glød og spillehumør som preget fjorårets sesong.

Seriekampene forløp således:

Grei-Sørli	1-2	Grei-Vestby	0-0
Grei-Kolbotn	3-2	Grei-Fagerborg	2-1
Grei-Kjelsås	3-1	Grei-D.F.S.	0-2
Grei-B. 14	1-0	Grei-Kjelsås	0-2
Grei-Spartacus	1-1	Grei-B. 14	3-0
Grei-Røa	1-3		

Ved sesongens avslutning lå vi som nr. 4 i avdelingen.

1. Kjelsås	9	8	0	1	27-8	16 poeng
2. D.F.I.	9	6	1	2	29-6	13 «
3. Spartacus	9	4	2	2	18-11	10 »
4. Grei	9	4	2	3	11-10	10 »
5. Fagerborg	9	4	1	4	22-18	9 »
6. Røa	9	3	1	5	17-25	7 »
7. Vestby	8	1	1	6	6-27	3 »
8. B. 14	9	1	0	8	7-32	2 »

Rundekampen mot GjØa på Groruds bane tapte vi 2-0.

I årets siste kamp mot B. 14 viste guttene noe av den gamle spilleglede og vi kan nok se kommende sesong i møte med forventning.

Vårt småguttelag og guttelag hadde mange gode resultater i sommer og vi får nok høre mer fra disse framover. Småguttelaget vant pokalturneringen til Ø. Disen med seier over Refstad 8-2 i finalen.

Guttene som tok pokalen var: Ragnar Norman, Lyder Nilsen, Arnfinn Sollie, Per Fjeld, Finn Andersen, Roy Torp, Thore Thoresen, Egil Nilsen, Birger Kristiansen, Kåre Andersen, Øivind Lønnerusten og Gunnar Mikalsen. Mange av disse gutter har bra anlegg og en god forståelse av spillet, så mon tro om vi ikke blant dem har kommende storspillere, det gjelder bare at de tas vare på.

Følgende spillere har vært representert på kretslag: Erling Andresen 10 ganger, Arvid Olsen 5 ganger, Ragnar Andresen 2 ganger, Ivar Jørgensen 1 gang, Trygve Nortu 1 gang.

Som reserver: Gunnar Jørgensen, Einar Jørgensen, Magnus Andersen, Trygve Andersen og Arvid Andresen.

Siden fotball er lagsport, har det i denne gren ikke vært noen innbyrdes premiering og det er av den grunn vanskelig å fremheve de enkelte spilleres innsats, men vi unnlater ikke å trekke fram Erling Andresen, som en der har betydd meget for fotballen

i Grei. Nevnes bør også Reidar Gran, Ragnar Andresen, Rolf Andersen, Hilmar Andresen, Trygve Nortu, Ivar Jørgensen, Einar Jørgensen samt den eldre garde med Reidar Olsen, Thorvald Arnesen, Øivind Winger, Birger Thorin, Olaf Halfdansen, Thorleif Andersen og Edm. Eliassen. Skulle noen være glemte bør vi be om unnskyldning for det. Felles for alle har vært deres aldri sviktende interesse for sporten og for «Grei». Vi takker dem for den sportslige og ridderlige måte de alltid har båret klubbens navn og merke på, hva enten det var i seier eller nederlag.

SKYTINGEN

Sportsforeningen Grei's skyttergruppe ble dannet i årene 1929–30, nøyaktig dato kan ikke fastsettes, da papirene fra den tiden er bortkommet.

Av de medlemmer som tok initiativet for dannelsen av skyttergruppa, kan nevnes Ragnvald Olsen, Trond Schönberg, Thorleif Johansen, Ragnar Andresen, Olaf Halfdansen m. fl. Til å begynne med ble det innkjøpt en ny Kongsberg rifle, og litt senere også 2 brukte tyngre miniatyriffler. Treningen foregikk om sommeren i nedre Wingerfjellet, og en tid i Folkets Hus om vinteren sammen med Grorud Idrettslags skyttergruppe. Det ble arrangert en pokalkonkurranse med Grorud, og Ragnvald Olsen gikk av med seiren, hvor vi erobret lagpokalen.

Interessen ble etter hvert mindre, for en stor del på grunn av den lange veien til Folkets Hus. Dessuten var finansene dengang så dårlige, at vi innredet oss så godt vi kunne i vår egen brakke ved å skyte ut gjennom døra og med skivestativ på dansegolvet, opplyst av en bensinlampe, mange ganger i snødrev om vinterkveldene.

Det er imidlertid et faktum at selv med de dårlige forhold vi dengang trenet under, gjorde gruppen seg allikevel bemerket på skytterstevner, både på 15 og 50 meters baner. Til eksempel kan nevnes at skyttere som Ragnvald Olsen, Thorleif Johansen og Trond Schönberg, for å nevne noen, tok ganske betraktelig med premier i de stevner de hadde anledning til å delta i.

Ragnvald Olsen sto i en særklasse, ikke bare i vår egen gruppe, men også blant de beste miniatyrskyttene innen A.I.F. dengang. Han presterte under trening med sin egen rifle fenomenale serier på 290–295 av 300 oppnåelige når han var i form. Olsen ble også kretsmester under et stevne i Linnerudkollen over 50 m. sommeren 1936.

Skyttergruppen minket dessverre litt etter hvert, grunnene til dette var flere, ikke minst det at skyting er en dyr sport.

De faste aktive på slutten før krigen var særlig R. Olsen, T. Johansen, T. Schönberg, G. Gundersen, R. Andresen, R. Hansen og Konrad Pedersen, sistnevnte som gruppens formann.

Vi har mange gode minner fra skyttergruppens dager. Blant annet arrangerte vi flere store skytterstevner, især over 50 m. på Greiplassen, og kom godt ut av det, både når det gjelder deltagelse og arrangement.

Riflene, som ble beslaglagt under tyskertida, er igjen i behold. Selv om de delvis har vært utsatt for en brutal behandling under lagringen, er de ikke nevneverdig skadet.

Interessen for starting av ny skyttergruppe er i dag på høydepunktet, og gruppa blir antagelig satt i gang til sommeren. Selv om det er vanskelig å skaffe ammunisjon håper vi og tror at alt vil kunne bli ordnet.

ORIENTERING

Sportsforeningen «Grei» tok opp orienteringssporten på sitt program ganske tidlig. Tatt i betraktning var det jo en forholdsvis ny idrettsgren.

Det var en del interesserte som mente at det for det første var en kommende idrettsgren, og for det annet en ypperlig gren for alslags forhåndstrening til annen idrett.

Tilslutningen var til å begynne med ganske god. Der ble arrangert flere treningsløp, instruksjonskurser for medlemmene, og der ble gjort alt som gjøres kunne for at man skulle lære denne idrett å kjenne. Vi arrangerte også åpne løp med stor tilslutning. Det første løp ble holdt i vårt eget terreng, med start fra Greiplassen, det annet ble holdt i Nitedal, det tredje også i Nitedal i Lillomarka. Våre medlemmer la ned et stort arbeid for disse løpene, vi var heldige, vi fikk alt til å klaffe hver gang, og det sier ikke så lite, da man vet hvor lett det er å gjøre en tabbe ved disse arrangement.

Men det gikk her som det gjør med all annen idrett, interessen dabber av etter hvert, det er stor stas til å begynne med, men får man det ikke til med en gang så er det så lett å gi opp, og det er jo trist, en kan da ikke vente å oppnå fine prestasjoner før en virkelig har lært alle kartets og kompassets finesser. Det er med denne idrettsgren som alle andre grener, det forlanges trening og atter trening for å oppnå plassering.

Heldigvis, får en vel si, har ikke alle gitt opp, de gamle skau-travere holder på, og forsøker stadig å få de yngre med. Det rare med denne idrettsgren er at en aldri kan bli for gammel, lenger en er med, mer lærer man. Og samtidig er det anledning til å holde seg frisk og sunn.

Denne idrettsgren passer nettopp for oss Grei-gutter og jenter

som har skauen helt innpå stuedøra, og det burde være helt naturlig at dere som ikke er med fra før også ble med. Vi garanterer dere mange fine turer. Tenke seg til en fin søndag å dra ut i skauen med kart og kompass, og i helt ukjent terreng på kryss av alt som heter stier og veier. Det er en idrett alle vil bli glad i.

Det er ikke store bragder vi har å se tilbake på i denne idrettsgren, men endel plasseringer har jo våre løpere oppnådd.

Første gang vi stilte til start var i et lagløp. Det gikk merkelig nok fint, vi oppnådde å få premie, en hederlig plassering da det i alt startet over 30 lag. Vårt lag besto av Evang Nielsen, Gunnar Larsen, Adolf Ammerud og Alf Walle. I 1936 fikk Alf Walle 1. premie i Nitedals orienteringsløp, Arne Bråthen 15. premie i samme løp. Samme sesong ble Alf Walle kretsmeister i kl. C, og nr. 8 i Arbeidermesterskapet. I 1938 var vi med i det første natt-orienteringsløp forl ag. Vårt lag besto av Sverre Utheim, Arne Bråthen, Alf Walle på 1. lag, Fredrik Amble, Rolf Melbye,

på 2. lag. Vårt 1. lag ble nr. 5. I 1938 og 1939 ble det oppnådd en del mindre plasseringer, blant annet fikk Alf Walle 3. premie i Dagbladets og Orienteringsforbundets løypeleggerkonkurranse.

I forlikskonkurransen 1939 fikk Arne Bråthen fulltreffer idet han vant en overbevisende seier. Løpet gikk fra Østre Skytterlag, og flere av Oslo og omegns beste løpere var med.

I krigens år holdt vi våre løp i det skjulte, det var ingen makt i verden som kunne stoppe oss, og deltakelsen i løpene var ikke mindre dengang enn nå. Vi måtte være forsiktige, en kunne ikke gi hverandre beskjed i posten eller i telefon, men vi ordnet oss på en helt annen måte. Vi ble enige hver søndag om hvor vi skulle møtes, og hvem som skulle legge løypa, på den måten kunne vi holde kontakten.

Det ble holdt 2 Arbeidermesterskap under krigen, vår klubb var begge ganger representert med 4 løpere, Sverre Utheim, Helge Johansen, Rolf Melbye og Alf Walle. Alle løperne fikk seg tildelt hver sin minnemedalje og dessuten premier. De premier som sto stilt opp på det premiebordet kommer nok aldri løperne til å

glemme. Det var smør, kaffe, fløte, melk, brød, sagbuer osv. etter valg.

Etter krigen har våre gutter oppnådd en del fine plaseringer, og vår eneste og første kvinnelige løper Inger Blomseth (Johansen) har ingen grunn til å klage over sine resultater.

I Østre Skytterlags orienteringsløp med skytning 1946 fikk Lars Vold 7. premie i klasse 2 og Alf Walle 1. premie i klasse 4. Dessuten oppnådde Rolf Melbye og Håkon Karlsen hederlige plaseringer. I Grorud I.L. orienteringsløp på ski fikk Alf Walle 1. pr. i klasse eldre. Håkon Karlsen og Sverre Utheim deltok også og oppnådde bra plaseringer.

I 1948 fikk vi med to gode juniorer som oppnådde fine plaseringer, og som sikkert kommer til å lage mange fine løp i de kommende år. Hans Sæbye fikk en 4. og en 9. premie, og den andre, Arne Fredriksen, fikk en 6. pr. Endelig kan nevnes at Lars Vold etter forrige sesong da han oppnådde 27. pr., 4. pr. og 7. pr. fikk opprykking til klasse 2, han må derfor til neste sesong løpe lang løype, og kommer derfor sammen med de store gutta.

Som avslutning på sommerens løp har vi alltid holdt klubbmesterskap og følgende er klubbmester i orientering.

Evang Nielsen	Helge Johansen
Alf Walle	Lars Vold
Alf Walle	Sverre Utheim (eldre)
Arne Bråthen	Hans Sæbye (junior)
Trygve Blomseth	Inger Blomseth (damer).

DAMEGRUPPA

3. september 1930 ble Greis første damegruppe stiftet. Formann ble Margit Halfdansen. Sekretær Helga Halfdansen. Kasserer Bergliot Mathiesen.

Det første frammøte av interesserte var skralt, men etter hvert vokste medlemsantallet og det viste seg at Greis damegruppe hadde fine representanter i flere viktige grener av sporten. Det ble arrangert kappgang innen klubben og her var mange fine sprintere. En del deltok også i kappgang utenom og her må nevnes at gruppens eldste, Elise Larsen, 50 år, fullførte marsjen under maksimaltid. Ingeborg Tellefsen har erobret flere marsjmerker.

Det ble arrangert en del langrenn, og en oppsatt pokal er vunnet av følgende:

Anna Gundersen	1932	Gunda Abrahamsen	1935
Svanhild Blom	1933	Gunda Abrahamsen	1936
Svanhild Blom	1934	Margit Haave	1937

Terrengløp var vel gruppens sterkeste side og her hadde vi Akerhusmesteren for 1933, Dagmar Andersen (Jensen). Hun vant for øvrig flere av de løp hun deltok i. En pokal til enmannseie, oppsatt av Østa hadde hun 2 aksjer i, noen 3. konkurranse om denne pokal er aldri blitt holdt. En vandrepokal, oppsatt av Østa, ble også vunnet en gang av Greis jenter og hver av de som var med på laget fikk en miniatyr av pokalen i premie. Av andre aktive i terrengløp kan nevnes: Ingeborg Haug, Anna Gundersen, Oddlaug Halfdansen, Kari Krogstad, Ingeborg Tellefsen.

I havnesvømming deltok Ingeborg Tellefsen som her har erobret gullmerke. Dessuten deltok Oddlaug Halfdansen og Kari Krogstad. Ingeborg Tellefsen representerte også Grei ved svømmestevner på Torggatens bad.

DAMEGRUPPAS TURNROPP 1932.

Øverst fra venstre: Odlaug Biering-Lien, Kari Norrtu, Anna Gundersen, Elise Sunde, Helga Petersen, Margit Andersen, Elsa Andersen, Borgny Larsen.
 3. rekke: Inger Blomseth, Solveig Olsen, Rakel Midtsund, Inger Brødreg, Esther Pedersen, Reidun Andersen, Gerd Steen, Margit Haug.
 2. rekke: Erna Johansen, Randi Jørgensen, Dagmar Andersen, Lucie Winger, Randi Engebretsen, Solveig Andersen, Ruth Andersen, Aase Andersen, Ingeborg Urheim. 1. rekke: Ellen Halfdansen, Else Thorvaldsen, Else Olsen, Astri Lindgren, Bjørg Kjellstrup, Hedvig Thoresen.

En riktig pen turngruppe hadde vi også. Her var representert nær sagt alle aldre fra 8 til 40 år. Interessen her var en tid meget stor, en ting som også instruktisen Randi Olsen hadde all ære av. Gruppen var representert ved Arbeidernes Idrettsforbunds 10-års jubileum på Bislett 1934, og en del av damegruppens medlemmer som var med på oppvisningen og defileringen gjennom gatene innehar jubileumsnålen. Damegruppen arrangerte en del hyggelige klubaftener i Folkets Hus og her var det også oppvisning av turngruppen, dessuten var den i ilden 1. og 17. mai både på Greiplassen og Grorudplassen. En morsom episode fra den første damegruppes tid var da Grei fikk innbydelse fra Furuset damegruppe til drakamp, vel den eneste drakamp hvor damer fra Grei har deltatt. En del amasoner av oss ble tatt ut, her nyttet det ikke med for spedt materiale. Vi møtte opp og beskuet et apparat som vi aldri hadde sett før og ble anvist våre plasser. I første omgang slo vi ut, eller rettere sagt dro vi ut Furuset, men måtte til slutt vike for Fjellhammer hvor amasonene var overveldende. På plassen ble det drevet en del premieskytning, jentene var flinke og penger ble det i kassa.

Ved idrettsstevner og fester på plassen opptrådte jentene i pene Grei-forklær og hetter, en idé til etterfølgelse når rasjoneringen en gang er over.

Hallo Ragnhild, Erna og Bertha, takk for trofast vakt ved kaffekjeler og pølsegryster!

Dessverre ebbet interessen for gruppen ut etter hvert og den ble da oppløst i 1937 og Grei fikk et tilskudd i sin kasse på ca. kr. 250,—. — Lykke til med Greis nye damegruppe!

DAMEGRUPPAS ARBEID FRA 1945 TIL 1949

At Greis første damegruppe ble oppløst, skyldtes ganske sikkert ikke en manglende interesse for selve idrettsarbeidet blant dens medlemmer, men det triste dilemma som en liten klubb stadig risikerer å komme i, nemlig at det viser seg umulig å finne noen som er villige og habile til å ta på seg det rent organisasjonsmessige

GREIS DAMETURNROPP VED KRETSTEVNET PÅ HØYBRÅTEN 1947.

arbeidet. Etter frigjøringa i 1945 ble det imidlertid fra flere hold ytret ønske om å gjenopprette damegruppa. En ny generasjon av unge jenter var vokset opp, og disse hadde i likhet med guttene både rett og plikt til å få være med i det helsebringende idrettsarbeidet.

Den 28. august 1945 ble så ønsket realisert. Greis daværende formann, Reidar Olsen, ledet den nye damegruppas konstituerende møte. Her var et av hovedspørsmålene hvorvidt damegruppa skulle ha eget styre eller stå direkte under hovedforeningens styre. Det viste seg å være enstemmighet for å ha eget styre. Til formann i den nye damegruppa ble valgt Elsa Andresen. Hun ledet foreningsarbeidet i vel et halv år til halvårsmøtet den 7. april 1946. Der ble undertegnede valgt til formann og innehadde dette vervet til høsten 1947, da Annie Frøshaug overtok formannsstillingen. Damegruppas medlemstall har vært jevnt stigende og den har i dag 60 medlemmer over 16 år og 24 under 16 år.

De idrettsgrener som jentene i Greis første damegruppe dyrket var især turn, terrengløp, ski og en del fri-idrett. Imidlertid har kvinneidretten i perioden mellom den første og den nåværende damegruppe gjennomgått en betraktelig utvikling. Terrengløp er således i dag regnet til de idrettsgrener som ikke egner seg for kvinner og det arrangeres heller ikke lenger åpne langrennskurranser for kvinner. Turningen er imidlertid også i dag regnet for den idrettsgren som passer den kvinnelige fysikk best. Turn og gymnastikk ble da også tatt opp på damegruppas program, og alt den første vinteren var treningen i gang. Vår gamle instruktise, fru Randi Engebretsen, tok med glede på seg arbeidet med å instruere turngruppa igjen. Hennes instruksjon bar frukter, og allerede våren 1946 deltok vi med en tropp på Akershus Turn- og Gymnastikkrets kretsturnstevne på Lillestrøm. Igjen ble Greis klubbanner båret fram av blåkleddede turnjenter. Senere har vi hvert år deltatt i de kretsturnstevnene som har vært holdt, i 1947 på Eidsvoll og i 1948 på Høybråten. I år trener vi også med et større mål for øyet: nemlig om noen av våre turnere kan bli uttatt til Lingiaden i Stockholm denne sommer.

En kan i denne forbindelse ikke la være å nevne den ivrige piketroppen vår som vi håper skal bli en rik rekrutteringskilde for dametroppen. Arbeidet blant de yngste har dessverre vært neglisjert. Inger Blomseth prøvde derfor i høst å sette i gang et gymnastikkparti for de yngste. Første gangen møtte det tre piker, så seks, så tolv-tretten og nå er vi ca. tredve. Interessen er altså der. Det gjelder bare for oss å utnytte den. Det er blant de yngste en må begynne arbeidet dersom det skal bære gode frukter i voksen alder.

Håndball, en forholdsvis ung idrettsgren i Norge, ble også tatt opp av damegruppa, og det er blitt håndballjentene som mer enn noen andre har drevet gruppa framover rent idrettsmessig sett. De første famlende skritt ble tatt alt høsten 1945. Mangelen på instruksjon var skrikende, men jentene arbeidet seg sikkert

GREIS' FØRSTE HÅNDBALLAG

oppover. Det var framgang å spore fra kamp til kamp. De leverte også et tydelig bevis på dette i og med at de allerede i 1948 vant sin pulje i 3. divisjon og spilte seg fram til finalen om kretsmeesterskapet. I finalen som ble spilt mot Ullevål, kunne vi dessverre ikke stille fullt lag, og det endte derfor med tap for Greijentene. Men opprykningen i 2. divisjon var klar. Deres kamper i 2. divisjon er ennå ikke ferdigsjilt så det er ennå for tidlig å si noe sikkert om hvordan de vil kunne hevde seg der. En må også gi honnør til pikelaget som i flere turneringer har spilt seg langt fram, og småpikelaget som også har vist lovende takter.

Fra Greis første damegruppe overtok vi en vandrepokal på ski, og det har derfor hvert år blitt arrangert en langrennskonkurranse. I 1946 ble pokalen vunnet av Ragnhild Nilsen, og i 1947 og 1948 av Grethe Fjellheim. Utenom denne årlige langrennskonkurranse har det ikke vært arrangert noe på ski.

Interessen for fri-idrett er dessverre liten. Heller ikke orientering ha slått an. Men kanskje er det bra at vi ikke sprer oss på så mange idrettsgrener. Det er bedre å beherske et par idrettsgrener skikkelig enn å gape over en hel rekke, og ikke trenge til bunn i noen av dem.

En har god grunn til å være tilfreds med det damegruppa har nådd i de vel tre årene den har arbeidet, og jeg vet at jeg har både gamle og unge Greijenter og -gutter med meg når jeg ønsker at årene framover må bli rike arbeidsår for Greis damegruppe.

OLDERMANNSLAUGET

Sportsforeningen Grei har i likhet med mange andre foreninger stiftet sitt Oldermannslaug.

Første møte ble holdt i brakka den 19. desember 1946.

Laugets første styre besto av følgende: Formann: Harald Gran, kasserer: Thv. Arnesen, viseform.: Reidar Olsen, sekretær: Hilmar Andresen, styremedl. Harald Arnesen, varam.: Sig. Pedersen. Revisor: Alf Walle.

Formålet med dannelse av lauget var å få samlet eldre medlemmer som ellers var vanskelig å se på Greis møter og tilstelninger, for at disse kunne tre støttende til ved hovedforeningens forskjellige arrangement.

Lauget fikk en start på 15 medlemmer, men innen et år var medlemstallet steget til 34 som med iver gikk inn for oppgaven. Lauget har da også foretatt egne arrangement med god tilslutning.

Søndag 15. februar 1948 ble holdt langrenn for Greimedlemmer over 35 år. Løpet var et pålitelighetsløp over 2 runder. Det var meget snø og godt føre, konkurransen var skarp.

Resultatet ble: 1. A. Fjellheim. 2. R. Andresen. 3. H. Arnesen. 4. E. Dahl. 5. H. Gran. 6. R. Winger. 7. Thv. Arnesen. 8. E. Thorin. 9. A. Walle. 10. H. Ammerud. 11. S. Pedersen. 12. H. Andresen. 13. O. Halfdansen.

Allerede søndagen etter den 22. februar 1948 hadde laget pokalkonkurranse i hopp mot guttegruppa som lauget vant stort.

Resultatet ble: 1. A. Walle. 2. Halfdan Haave. 3. R. Andresen. 3. E. Dahl. 5. B. Andersen. 6. H. Ammerud. 7. E. Halfdansen. 8. A. Fjellheim. 9. Thv. Arnesen. 10. Sig. Pedersen. Oldermannslauget 684,5 poeng, Guttegruppa 666,5 poeng.

Den 25. mars 1948 (Skjærtorsdag) ble holdt alle tiders tønne-

stavrenn med start fra Vesletjern. Massedeltakelse av alle aldre og kjønn.

Resultatet ble: 1. Trygve Andersen og Asbjørn Pedersen 4,12 m. 3. Olav Midtsund 4,18 m.

Skøyte løp arrangert den 26. desember 1948 (2. juledag) på Alunsjøen med ganske god deltagelse. Løpet var 1 og 3 runder.

Resultatet sammenlagt var: Klasse over 50 år lengdeløpskøyter: 1. H. Ammerud. 2. H. Gran. 3. O. Halfdansen. 4. K. Pedersen. Klasse under 50 år, lengdeløpsskøyter: 1. Willy Ottesen. Klasse over 50 år bandyskøyter: 1. R. Winger. 2. Thv. Arnesen. Klasse under 50 år, bandyskøyter: 1. I. Jørgensen. 1. R. Andresen. 3. R. Andersen. 4. H. Andresen. 5. S. Pedersen. 6. H. Olsen. 7. O. Arnesen.

Dette er det sportslige vi kan se tilbake på i den tiden lauget har bestått, men det kommer nok mer. Oldermannslauget har startet sitt eget musikklag som har fått god tilslutning og som jeg tror lauget vil få megen glede av. Instruktør er R. Olsen.

Du som er over 35 år og ikke er medlem av lauget, send inn en søknad om opptakelse, der får du se gamle kjente ansikter fra den tiden du var med og konkurrerte, der friskes på gamle minner. Søknaden sendes til laugets styre, men den må være anbefalt av to av laugets medlemmer.

JUBILANTER OG BRAGDMENN

I anledning Greis 30 års jubileum skal vi i år for første gang utdele et jubileumsmerke til våre 30 års jublantar.

Merket er et foreningsmerke med en ekekrans i bronse rundt merket.

30 ARS JUBILANTER ER:

Andersen, Rolf.	Michaelsen, Petter.
Andresen, Hilmar.	Olsen, Reidar.
Arnesen, Karl.	Pedersen, Konrad.
Arnesen, Olaf.	Pedersen, Sigurd.
Arnesen, Thorvald.	Thorin, Birger.
Eliassen, Edmund.	Winger, Reidar.
Halfdansen, Olaf M.	Winger, Øivind.
Hanstad, Finn.	Utheim, Bjarne.
Johansen, Thorleif.	Utheim, Sverre.

LIVSVARIGE MEDLEMMER

Greis har tidligere hatt 1 livsvarig medlem, Petter Michaelsen.

I anledning 30 års jubileet er følgende medlemmer blitt utnevnt til livsvarige medlemmer for sitt virke for foreningen både i aktiv idrett og i foreningsarbeidet for øvrig gjennom 30 år.

Arnesen, Thorvald.	Pedersen, Konrad.
Halfdansen, Olaf M.	Thorin, Birger.
Olsen, Reidar.	Winger, Reidar.

HARALD GRAN

ERLING ANDRESEN

BJARNE UTHEIM

BRAGDMENN

I anledning av vårt 30 års jubileum har vi innstiftet et Bragdmerke. Dette merke kan utdeles i Bronse, Sølv og Gull. Bragdmerket kan kun oppnås av Sportsforeningen Greis medlemmer for sportslige prestasjoner.

Bragdmerket kan kun utdeles til de som står som medlem ved utdelingen.

Det er besluttet å utdele Bragdmerket i Sølv til 4 av våre medlemmer ved 30 års jubileumsfesten den 2. april 1949:

Erling Andresen, for sine prestasjoner som aktiv fotballspiller på vårt A-lag i ca. 17 år. Han har representert Greis på Akers kretslag 10 ganger.

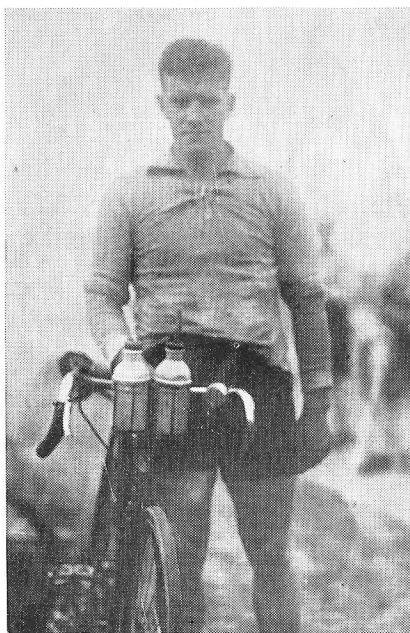
Harald Gran, Bjarne Utheim og Sverre Utheim, for sine prestasjoner som sykkelryttere.

For øvrige henvises til gruppens beretninger.

I anledning 30 års jubileet har det virket en komité til å utarbeide forslag til forskjellige arrangementer, og utnevnt komiteer til disse. Likeledes har den arbeidet med Jubileumsmerket, Bragmerket og arrangementet av jubileumsfesten.

Komiteens innstilling til de forskjellige arrangementer er blitt forelagt et fulltallig styremøte hvor forslagen er blitt vedtatt.

Komiteen har bestått av: Harald Ammerud, Ragnar Andresen, Alf Walle og Ivar Jørgensen.

SVERRE UTHEIM

DE SOM GIKK BORT

Mer ekte vennskap og oppriktighet enn mellom idrettsfolk møter man sjelden. Det er en av de gledeligste sider ved vårt arbeide. Derfor vil minnet om dem som er gått bort bevares i takknemlighet for de av oss som fikk være deres kamerater.

THRON ENGER † 1923

Med den interesse gårdbruker Enger på Rødtvedt alltid viste for skisporten, var det helt gitt at Thron måtte være med da det ble stiftet sportsforening her. Spesielt husker vi ham som en av de dristigste blant våre yngste hoppere i Alunsjøbakken og også fra fotballplassen minnes vi ham.

Da han allerede i 1923 etter en sommers sykdom om høsten sovnet inn, viste den store deltakelse i familiens sorg fra foreningens side at en avholdt venn var borte.

ANTON KARLSEN † 1924

«Vesle Anton», yngste sønn til stenhugger Anton Olsen, Apalløkken, var et av barna i de store barneflokker som var så alminnelige her i tiden fra år 1900 og utover.

Tidlig ble han morløs og var bare unggutten da faren også døde.

Med i foreningen kom han straks og var en av de yngste som turde ta ordet på foreningens møter og også stille forslag. Han deltok i en del terrengløp. Alene som han var knyttet han særlige vennsforbindelser med en del av sine jevnaldrene. Munter og glad og snar til en sang minnes vi ham.

KRISTIAN OLSEN † 1928

«Vesle Kristian», stenhugger av fag, en av de fjellarbeidere vi ser så mange merker etter i de nedlagte stenbrudd her omkring. I flere år arbeidet han i det som nå er sportsplassen vår. Det brant en ildsjel i den vesle kroppen hans. Han var en av pionerene i arbeiderbevegelsen her på Grorud og har nedlagt et stort arbeid i fag-, parti-, avholds- og sangforeninger.

Han var også med i skytterlag:

«For at gamlingen på tinget
han kan stemme trygt og kjekt
bakom rifleringen av den unge slekt!»

Han var gamlekar alt da Grei ble stiftet, men likeså ung i sinn som noen av oss andre og fra da ble det idrettsarbeidet som opptok har helt.

Han var et av de beste medlemmer Grei har hatt. Skolert som han var i foreningsliv var han blant dem som har æren av det høye nivå foreningens virke allerede fra stiftelsen fikk.

Som løypelegger ble han meget benyttet, kjent som han var i skogen her omkring fra sine utallige skytter-, fiske- og bærturer.

Betagende stemninger er minnene derinne fra skogene når Kristian hadde kokt brennstærk «skaukaffe» og vi flyttet oss nærmere storkilden. Aldri måtte vi ligge i en sti. — «Det var kanskje noe som skulle fram der», og han begynte å fortelle om sine mange turer her inne på skauen.

Ingen av oss har vel hatt så mange personlige venner som han. Han var ungar og hadde alltid unge venner.

Aldri glemmer jeg da jeg på hans dødsleie tok avskjed med ham og vi hadde snakket ut sammen, jeg var selv syk og hjemme på besøk, da rakte han meg hånden med ordene: «Du kommer kanskje snart etter». Det var som tid og rom vek og svakt demret det av noe som ikke er gitt oss mennesker å fatte. Slike minner glemmer man aldri.

HANS JØRGENSEN † 1930.

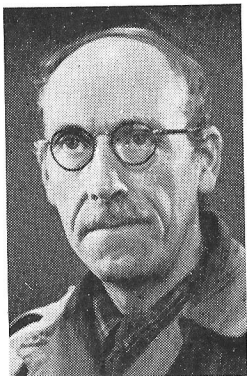
Hans var blant de mange ungdommer som kom til oss den første tid. Han forsøkte seg litt i konkurranse på ski, men var nok ikke sterk. Derfor sluttet han med dette og gikk inn for foreningsarbeidet. Ble valgt inn i styret og var meget med i komiteer. Man ventet seg alltid så meget av dem når interesserte ungdommer kom med. Slik skulle det ikke gå. Sykdom meldte seg og atter gikk en av våre unge kamerater bort. Vi minnes ham som en stille grei gutt med et lunt, litt vemodig smil.

OLUF HALFDANSEN † 1936.

Fjellarbeider, pioner innen arbeiderbevegelsen på Grorud både den faglige og politiske var han sine arbeidskameraters tillitsmann på mange landsmøter i Norsk Arbeidsmannsforbund i dets grunnleggende år. En av de første valgte representanter for arbeiderne i Aker herredsstyre. Interessert i sport. Med blant arrangørene av gutterennene i Rødvedtbakken. Var alt bestefar da Grei ble stiftet, men med fra første stund. Han måtte

jo være sikker på at ungguttene greide alt de tok på seg. Og den gleden fikk han og la ikke skjul på det. Selv over 70 år gammel kunne han ikke tenke seg å slutte å arbeide, men så gikk han også, etter en slitsom dag, en aftenstund plutselig bort.

OSKAR ERIKSEN † 1942.

Oskar var en av de stille fåmelte karer, som veier sine ord og meninger godt før de uttaler dem og som det derfor er så velsignet trygt å ha med seg. Noen av oss er jo store optimister som alt er oppnåelig for. Derfor utfyller disse rolige karene oss andre så godt og at Oskar ble overlatt kassen var derfor selvfølgelig.

Han deltok aldri aktivt i idrett, men du verden så interessert han var i fotball. Ingen kunne holde pusten så lenge som

han når det var en broket situasjon foran mål, men så pustet han også befriet ut når den var avviklet.

De siste år av sitt liv var han ikke sterk, ble fort trett og klaget over voldsomme hodesmerter. På nyåret 1942 brøt sykdommen gjennom, han ble sengeliggende og det varte ikke lenge før han gikk bort.

LORENTZ LARSEN

Gi meg de rene og ranke,
de faste og sterke menn,
de som har tålmod og vilje
og aldri i livet går hen
og selger sin store tanke,
men kjemper til døden for den.

Lorentz gjorde det og til tross for at det er 7 år siden han ble borte, ser vi ham ennå lys levende for oss.

Høy av vekst, mørk i håret og brun som en neger. Lorentz var en ildsjel når det gjaldt Grei. Alltid villig og hjelpsom til å være med i foreningsarbeidet og aldri redd for å ta et skippertak når det gjaldt. På det idrettslige område var han en iherdig deltaker i fotball, ski og terrengløp. Han var sterk og utholdende, ga aldri opp i en konkurranse og var ofte en hard nøtt å knekke i terrengløpsløypa.

Som kamerat var Lorentz en real og skvær gutt som alle holdt av og lærte å sette pris på. Da krigen kom var det en selvfølgelig ting for ham å være med og da kampene var slutt her i landet ble det hans store mål å komme til England. Veien gikk over Sverige, og han fikk sin sjanse med en av «Kvarstadbåtene» som skulle forsere den tyske blokaden.

Lorentz visste nok at han ville komme ut i «hardt vær» da han gikk ombord i «Storefjell» og at sjansene var små for å komme fram. Han kom aldri fram. Han falt for den store saken han kjempet for og for at vi skulle få leve som frie mennesker.

ROLF THORIN † 1945

Når en skal skrive om Rolf Thorin, er det som idrettsmann en minnes ham. En husker ham siden han som bare guttungen begynte å starte i klubbrennene på ski for gutter. I disse rennene var han som regel alltid å finne øverst på resultatlistene.

Rolf var heller ikke gamle kroppen før han begynte som terrengløper og han har høstet mange laurbær både for seg sjøl og for foreningen. Vi husker vel alle de tider da Grei hadde så mange framragende terrengløpere i de forskjellige gutteløp, og Rolf var ikke den som minst medvirket til at så

mange lagpokaler fant veien hjem til vår forening. — Vi minnes ham også for de gode prestasjoner han var mann for på fotballbanen i et par år før krigen da han vant slik stor ry på Greis A-lag. Med sine store sprinteregneskaper og sine gode anlegg for fotballteknikk er han vel den største høyreving Grei noen sinne har fostret.

Da krigen kom, og da Rolf var på sitt høyeste som idrettsmann, valgte han allerede på et tidlig tidspunkt å gå inn for kampen mot nazisme og diktatur. En klar vårdag i 1941 forlot han sitt kjære hjem og sine kamerater for å forene de norske styrker på den andre siden av Kjølen. Han kom dessverre ikke så langt, han havnet på Grini og straks etter fikk han oppleve det grufulle livet som gutter og menn, jenter og kvinner fra hele Europa fikk oppleve, i Tysklands tilintetgjørelsesleirer.

En kjekk, staut Grei-gutt gikk bort, en allsidig og framragende idrettsmann som hadde betingelser for å oppnå resultater som noen annen Grei-gutt neppe har oppnådd, hverken før eller senere.

En uttrykker den største sorg og den dypeste savn over bortgangen til denne lyse unge gutten.

JENS KIRKBY † 1947

Allerede fra guttedagene kom Jens med i vår forening, og her husker vi ham som en av de beste guttehoppere Grei har hatt. Som regel øverst på premielisten og en av de unge vi ventet oss så meget av. Men med ham som mange andre av våre lovende unge mistet han lysten på konkurranseidrett.

Han deltok en del i fotball, men det ble for liten tid til trening for ham, så noen storspiller ble han ikke. Det er ikke som aktiv vi husker ham best, men desto bedre som den til enhver tid gode kamerat. Med

sitt lune smil og smittende humør kvikket han opp manganen en idrettskamerat før konkurransen. Rotfestet dypt i enhver av oss som fikk den glede å være hans kamerat er det håp at den gode foreningsånd som han viste alltid må være til stede. Eller som Nansen sier:

«Som dere drar frem, dukker nye øyer opp, fjeldtopper skyter frem av de svinne tåker, den ene bak den annen, ventende på dere til å bestige dem.»

Overgangen fra liv til død kommer for enkelte så plutselig og uforståelig at da Jens gikk bort var det først med forferdelse og så med dyp vemod og sorg det gikk opp for oss at han ikke lenger var blant oss.

STYRET I JUBIUMSÅRET 1949.

Sittende fra venstre: Erik Halfdansen, kasserer, Ivar Jørgensen, formann, og Egil Kjenve, sekretær.
Stående: Arvid Andresen, visesekr., og Rolf Solberg, viseformann.

TIL HVER ISÆR

I en sportsklubb er det mange gjøremål av forskjellig art, det er derfor av betydning for et hvert sittende styre å kunne få den nødvendige bistand fra klubbens medlemmer.

Da det er vanskelig, for ikke å si umulig, for sportsklubbens styre å navngi de der gjennom årene har ytet sportsklubben tjenester, sikkert ofte ikke uten besvær, nytter vi derfor på denne måte høve til å takke, hva enten det gjelder tidligere styre- og komitémedlemmer eller klubbens aktive og passive medlemmer, for de tjenester de har ytet og for den tillit de har vist klubben.

Vi vil også rette en takk til stedets folk som gjennom årene alltid har vist oss en stor oppmerksomhet ved å støtte oss ved våre arrangementer. Dette har vært til stor hjelp for Grei.

Før vi slutter denne beretning kan vi ikke unngå å komme inn på den aldri sviktende interesse de kommunale myndigheter har vist oss gjennom flere bevilgninger til vår skibakke og vår fotballplass. Vi takker meget for tilliten og vi på vår side vil bestrebe oss for å vise oss den verdig.

Formannen.

SPORTSFORENINGEN GREI'S

År:	Formann:	Kasserer:	Sekretær:
1919	Olaf M. Halfdansen.	Joh. Marthinsen.	Henry Gårder
1920	Olaf M. Halfdansen.	Joh. Marthinsen.	Henry Gårder
1921	Olaf M. Halfdansen.	Alfred Berglie.	Karl Arnesen
1922	Reidar Winger.	Alfred Berglie.	Thorleif Andersen
1923	Reidar Winger.	Alfred Berglie.	Sig. Johansen
1924	Reidar Winger.	Alfred Berglie.	Thoralf Eliassen
1925	Reidar Winger.	Alfred Berglie.	
1926	Harald Ammerud.	Thv. Arnesen.	
1927	Harald Ammerud.	Thv. Arnesen.	
1928	Hilmar Andresen.	Thv. Arnesen.	
1929	Reidar Olsen.	Hilmar Andresen.	
1930	Reidar Olsen.	Oskar Eriksen.	
1931	Konrad Pedersen.	Oskar Eriksen.	Reidar Gran
1932	Regnv. Olsen.	Hilmar Andresen.	
1933	Regnv. Olsen.	Hilmar Andresen.	Håkon Karlsen
1934	Adolf Ammerud.	Georg Thoresen.	Håkon Karlsen
1935	Reidar Olsen.	Thv. Arnesen.	Ragn. Andresen
1936	Lorentz Larsen.	Thv. Arnesen.	Arne Bråthen
1937	Olaf M. Halfdansen.	Thv. Arnesen.	Gunleik Blom
1938	Olaf M. Halfdansen.	Thv. Arnesen.	Gunleik Blom
1939	Reidar Olsen.	Hilmar Andresen.	Asbj. Jørgensen
1940	Reidar Olsen.	Hilmar Andresen.	Gunleik Blom
1945	Reidar Olsen.	Hilmar Andresen.	Gunleik Blom
1946	Ragnar Andresen.	Reidar Gran.	Arvid Andresen
1947	Ragnar Andresen.	Reidar Gran.	Egil Kjenve
1948	Ivar Jørgensen.	Erik Halfdansen.	Egil Kjenve
1949	Ivar Jørgensen.	Erik Halfdansen.	Egil Kjenve

HOVEDSTYRER 1919—1949

Viseformann:	Visesekretær:	Materialforvalter:	År:
Konrad Pedersen	Waldm. Blom	Thoralf Johansen	1919
Konrad Pedersen	Oskar Jakobsen	Thoralf Johansen	1920
Konrad Pedersen	Birger Thorin	Thoralf Johansen	1921
Arthur Andersen		Thv. Arnesen	1922
Arthur Andersen			1923
Arthur Andersen			1924
Joh. Marthinsen			1925
			1926
			1927
			1928
			1929
			1930
Sigurd Pedersen	Ivar Jørgensen		1931
			1932
Reidar Winger			1933
Reidar Winger		R. Hjort-Hansen	1934
Ragnv. Olsen	Egil Kjenve	R. Hjort-Hansen	1935
Ragnv. Olsen	Gunleik Blom	Harald Gudmundsen	1936
Einar Jørgensen	Ragnv. Håve	Arvid Olsen	1937
Hilmar Andresen	Ragnv. Håve	Gunnar Jørgensen	1938
Erling Andresen	Gunleik Blom	Gunnar Jørgensen	1939
Lars Vold	Ingard Halfdansen	Magnus Andersen	1940
Lars Vold	Ivar Jørgensen	Rolf Andersen	1945
Alf Walle	Ivar Jørgensen	Gunleik Blom	1946
Alf Walle	Arvid Andresen	Thorleif Johansen	1947
Rolf Solberg	Arvid Andresen	Thorleif Johansen	1948
Rolf Solberg	Arvid Andresen	Thorleif Johansen	1949

I 1941—1944 var foreningsarbeidet nedlagt.

Allt i blomster og planter

får De hos

Handelsgartner H. Aslaksen
LUNDEN — TRONDHJEMSVEIEN

Telefon 37 04 01

Bli medlem i Deres egen forretning

GRORUD SAMVIRKELAG

Tlf. 38 98 62 — Avd. 2: tlf. 38 99 48

Skal De ha møbler?

Stedet er

H. CHRISTENSEN
MØLLERGT. 24 — TLF. 41 26 04

Hør Dem selv!

De ønsker sikkert ofte at De kunne høre Dem selv spille eller synge. De kan nå få Deres ønske oppfylt i **Egoton Grammofonstudio** som under de eller beste akustikkforhold og med sin teknisk kyndige assistanse sørger for at opptaket blir førsteklasses.

Spill eller syng inn en grammofonplate, til nytte for dem selv og til glede for andre!

Av taltid i telefon 42 13 92

EGOTON
GRAMMOFONSTUDIO

Gratulerer!

Tillykke med heders(aprilsnarr)dagen!
(De glemmer vel ikke Grorud-sagen?)

Vi håper det blir et hyggelig lag
(Vi anbefaler Grorud-beslag.)

Må framtiden bli lys og lang!
(Husk: Til gardiner — Grorud-stang!)

Fram og opp på den sportslige vei!
(Bruker De Groruds skapstenger «Grei»?)

Best å bruke norsk når norsk er best!

A.S.
GRORUD
JERNVAREFABRIK

Grorud Samvirkende Foreninger

anbefaler for befolkningen på Grorud å besøke kinoforestillingene fredag og søndag samt anbefaler sine lokaler til bortleie.

T. ARNESEN

Spesialfabrikk for motordeler

Cylinderboring
Lager i støpning
Stempler, bolter, fjærer

Normannsgt. 43, Oslo Telefon 68 14 20

A.S FOTO-CENTRUM

Kjent for sine pass- og sertifikatbilder.
Fotografering på fester og ved private anledninger. Atelier. Reproduksjon av gamle bilder.

Telefoner 33 02 69 og 33 21 56. Storgt. 21—23 (Folketeaterpassasjen)

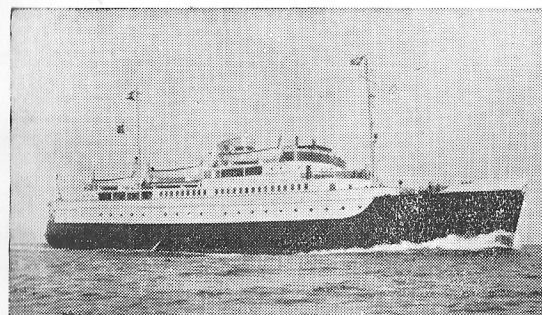
A/
S **STENSBAK**

YOUNGSTORGET

Jernvarer - Kjøkkenutstyr - Sport

Idrettsfolket benytter

«Veien over Skagerak»

Reis med
Peter
Wessel

A.S LARVIK—FREDRIKSHAVNFERJEN, OSLO

Telefon 41 10 74

Alt i bakervarer

SIGVARTSEN - Grorud

Strømmen Sportsforretning

Strømsvn. 86 - Telefon 630, Strømmen

Alt i sportsartikler for
vinter- og sommersport
Reparasjoner mottas.

Regnværsforsikring.

ANTH. B. NILSEN & CO.S
ASSURANCEBUREAU A/S

Grunnlagt 1879
Telefon 42 45 78 Rådhusgt. 27, Oslo

Ved kjøp av diamanter, gull, sølv, plett
og tinnvarer til sammenskuddsgaver og
premier — besøk

Gullsmed Emil Andersen A.s

Torggt. 18, telefon 42 73 18
Leverandør av premier til Sportsfor. Grei.

Symbolet for kvalitet
i sportsartikler.

GRESVIV

STORGATEN 20 — OSLO

Weifa

KVALITETSPRODUKTER

WEIDERS FARMASØYTISKE A/S

OSLO